

DVŮR
STŘÍBRNÝCH
PLAMENŮ

SARAH J. MAASOVÁ

Dvůr stříbrných plamenů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarah J. Maasová
Dvůr stříbrných plamenů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SARAH J. MAASOVÁ

DVŮR
STŘÍBRNÝCH
PLAMENŮ

COO
BOO

*Pro všechny Nesty tam venku –
zdolejte svou horu.*

*A pro Joshe, Tarana a Annie,
kteří jsou důvodem, proč stále zdolávám tu svou.*

SEVER

RIŠE VIL

Drithian

ILYRIJSKÉ HORY

VÉZENI

VĚLARIS

NOČNÍ DVŮR

ILYRIJSKÉ STEPI

DVŮR NOČNÍCH MŮR

DENNÍ DVŮR

PALAC

JITRNÍ DVŮR

KRAJ POD HOBOL

ZIMNÍ DVŮR

IKARLENNÁ CIVIS

LETNÍ DVŮR

PODZIMNÍ DVŮR

LESNÍ DŮM

JARNÍ DVŮR

ZED

FREYRINA VESNICE

RIŠE SMRTELNIKŮ

VALLAHAN

MONTESFRE

RASK

RIŠE VIL

ZED

SCYTHIA

RIŠE SMRTELNIKŮ

Černá voda, která olizovala její kopající kotníky, byla ledová.

Nebylo to štípnutí zimního mrazu ani ostrí pevného ledu, ale něco chladnějšího. Hlubšího.

Chlad prostoru mezi hvězdami, chlad světa před příchodem světla.

Chlad pekla – skutečného pekla, jak si uvědomila, když se vzpírala silným rukám, které se jí snažily strčit do Kotlíku.

Skutečného pekla, protože Elain ležela na kamenné podlaze a nad ní se skláněl rudovlasý, jednooký muž z vílího rodu. Protože zpod mokrých zlatohnědých vlasů její sestry vyčnívaly špičaté uši a z její světlé kůže vyzařovala nesmrtelná záře.

Skutečné peklo, horší než inkoustová hlubina jen pár palců pod jejíma nohama.

Ponořte ji, rozkázal král víl s krutou tváří.

A zvuk jeho hlasu, hlasu muže, který Elain udělal něco takového...

Věděla, že ji dostanou do Kotlíku. Věděla, že tento boj prohraje.

Věděla, že ji nikdo nepřijde zachránit: ani vzlykající Feyre nebo Feyřin bývalý milenec, kterému král nasadil roubík, ani její zdrcený nový druh.

Ani Cassian, zlomený a krvácející na podlaze. Stále se pokoušel zvednout na roztřesených rukou. Doplatit se k ní.

Král Hybernu – to on jim to udělal. Elain. Cassianovi.

A jí.

Ledová voda se jí zahryzla do chodidel.

Byl to jedovatý polibek, polibek smrti tak trvalý, že se každá píď jejího těla rozkřičela vzdorem.

Strčí ji dovnitř – ale ona jim to nehodlala v nejmenším ulehčit.

Voda jí sevřela kotníky přízračnými spáry a stahovala ji dolů. Nesta se zazmítala a vytrhla ruku ze sevření strážce, jenž ji držel.

A pak Nesta Archeronová ukázala prstem. Jediným prstem... na krále Hybernu.

V příslibu smrti. Označila svůj terč.

Ruce ji zatlačily do čekajících spárů vody.

Nesta se dala do smíchu, když se do očí krále vloudil strach. Okamžik předtím, než ji voda celou pohltila.

Na začátku

a na konci

byla Temnota

a nic víc.

Když se pohroužila do moře beze dna, obzoru, hladiny, necítila chlad. Cítila však žár.

Nesmrtelnost nebyla poklidné mládí.

Byla oheň.

Vlila se jí do žil jako roztavená ruda, spalovala její smrtelnou krev, až zbyla jen pára. Překovala její křehké kosti do oceli.

A když Nesta otevřela ústa, aby se dala do křiku, když bolest rozpoltila samotnou její podstatu, nezazněl jediný zvuk. V tomto místě nebylo nic než temnota, zoufalá bolest a moc...

Zaplatí za to. Všichni.

A začne s tímto Kotlíkem.

Začne teď hned.

Zatnula do temnoty drápy a zuby. Rvala ji, trhala a tříštila.

A temná věčnost okolo se zachvěla. Ucukla. Škubala se.

Když ustoupila, Nesta se dala do smíchu. Smála se s ústy plnými syrové moci, kterou vyrvala a jediným polknutím pohltila; smála se hrstem věčnosti, jež si cpala do srdce a žil.

Kotlík se vzpíral jako pták pod kočičí tlapou. Nesta však nehodlala povolit.

Vezme si z něj vše, co ukradl jí a Elain.

Nesta a Kotlík zahalení černou věčností se svíjely a žhnuly v temnotě jako právě zrozená hvězda.

PRVNÍ ČÁST

NOVICKA

1

Cassian zvedl pěst k zeleným dveřím v setmělé chodbě... a zaváhal.

Skolil víc nepřátel, než by dokázal spočítat, stál po kolena v krvi na bezpočtu bojišť a dál bojoval, přijal rozhodnutí, jež stála životy zkušených válečníků, byl generálem, pěšákem a vrahem, ale... teď byl zde a zase pěst spustil.

Ztratil odvahu.

Dům na severní straně Sidry potřeboval vymalovat. A taky by to chtělo nové podlahy, alespoň pokud měl soudit podle prken, která mu vrzala pod nohama, když vyšel do poschodí. Aspoň že tu bylo čisto. Na velariské poměry působil dům značně ponuře, ovšem ve městě, jež nemělo chudinské čtvrti, to tolik neznamenalo. Už viděl horší místa a také v nich bydlel.

Nikdy však nepochopil, proč Nesta trvala na tom, že bude žít zde. Rozuměl důvodu, proč se neusadila v komnatách v Domě větru. Ten se nacházel příliš daleko od města a ona neuměla lézat ani se přenášet, což znamenalo zdolávat deset tisíc schodů nahoru a dolů. Jenže proč chtěla žít v takové díře, když byl dům ve městě prázdný? Od chvíle, kdy skončily práce na Feyřině a Rhysově rozlehlém sídle u řeky, byly dveře městského domu otevřené všem jejich přátelům, kteří v něm potřebovali zůstat nebo o to stáli. S jistotou věděl, že Feyre nabídla Nestě pokoj právě tam... a Nesta ho odmítla.

Zamračil se na barvu odlupující se od dveří. Skrz značně velkou mezeru mezi dveřmi a podlahou, dost širokou na to, aby

jí proklouzla i ta nejtlustší krysa, nepronikl sebemenší zvuk. Cassian ve stísněné chodbě necítil žádné čerstvé pachy.

Třeba měl štěstí a Nesta někam odešla – třeba spala pod barem v nějaké šupácké krčmě, kterou v noci navštívila. I když to by možná bylo ještě horší, protože by ji musel hledat tam.

Zvedl pěst znovu a jeho rudé Zřídlo se zalesklo ve starých vílích světlech u stropu.

Zbabělče. Pořid' si pořádný koule.

Cassian zaklepal jednou. Pak podruhé.

Ticho.

Málem si nahlas povzdechl úlevou. Kurva, buď Matce dík...

Za dveřmi zazněly odměřené strohé kroky. Zněly čím dál podrážděněji.

Stáhl křídla vzad, napřímil ramena a pevně se rozkročil. Tradiční postoj bojovníka, který do něj vtloukli během let výcviku, takže ho jeho svaly zaujímaly zcela bezděky. Neodvážil se přemýšlet, proč jeho tělo na zvuk těch kroků takto reagovalo.

Cvaknutí, s nimiž Nesta odemykala každý ze čtyř zámků, by klidně mohla být údery válečného bubnu.

Cassian si v duchu prošel seznam věcí, které měl říct, jak mu to navrhla Feyre.

Dveře se s trhnutím otevřely a Nesta šklubla klikou takovou silou, až Cassiana napadlo, jestli si přitom představovala, že svírá jeho krk.

Nesta Archeronová se už předem mračila, ale aspoň se objevila.

Vypadala příšerně.

„Co chceš?“ Neotevřela dveře víc než na šířku dlaně.

Kdy ji viděl naposledy? Před měsícem, když na člunu na Sidře oslavovali konec léta? Tehdy na tom nebyla tak zle. Předpokládal však, že když se někdo snaží celou noc utopit ve víně a pálenkách, nebude ráno poté vypadat zrovna k světu. Obzvlášť v...

„Je sedm ráno,“ dodala a sjela ho šedomodrýma očima, které pokaždé rozdmýchaly jeho vznětlivost.

Měla na sobě mužskou košili. A co bylo ještě horší, to bylo vše, co na sobě měla.

Opřel ruku o zárubeň a věnoval jí pousmání, při němž, jak věděl, Nesta tasí drápy. „Náročná noc?“

Vlastně to byl náročný rok. Její krásná tvář byla bledá, podstatně hubenější, než byla před válkou s Hybernem, rty měla bez barvy a ty oči... Chladné a příkré jako zimní ráno v horách.

V jejím obličejí nenašel jedinou stopu radosti, smíchu.

Zkusila dveře zavřít bez ohledu na jeho ruku.

Cassian je zarazil nohou v těžké botě, než mu stihla zlomit prsty. Nesta lehce roztáhla nosní dírky.

„Feyre chce, abys přišla k ní domů.“

„Který dům to má být?“ zeptala se Nesta a zamračeně se podívala na nohu, kterou zablokoval dveře. „Má jich pět.“

Polkl ráznou odpověď. Nebyli na bojišti... a on nebyl její protivník. Měl za úkol dopravit ji na určené místo. A pak se modlit, ať útulný domov, kam se Feyre s Rhysem nedávno přestěhovali, neskončí jako hromada sutí.

„Ten nový.“

„Proč pro mě nepřišla sama?“ Už znal ten podezíravý záblesk v jejích očích a to, jak se strnule napřímila. Instinkty ho nabádaly, ať na její vzdor odpoví svým, ať na ni začne tlačit, aby zjistil, co se může stát.

Od zimního slunovratu spolu prohodili jen pár slov. Většinu před měsícem při slavnosti na člunech. Proběhlo to takto:

Uhni.

Zdravím, Nes.

Uhni.

S potěšením.

To bylo všechno, po měsících a měsících ničeho, kdy ji sotva viděl.

Vlastně ani nechápal, proč se na slavnosti ukázala, zvláště když s nimi uvízla hodiny na vodě. Za tu vzácnou návštěvu mohli nejspíš poděkovat Amren, která měla na Nestu ještě jakýs takýs vliv. Jenomže na konci večírku Nesta stála v čele řady víl čekajíc-

cích, až budou moct vystoupit z lodi, pevně se objímala rukama a Amren se mračila na opačném konci člunu a málem se třásla zlostí a znechucením.

Nikdo se nezeptal, co se mezi nimi odehrálo, dokonce ani Feyre. Když člun dorazil ke břehu, Nesta vzala nohy na ramena a od té doby s ní nikdo nepromluvil. Až dodneška. Do tohoto rozhovoru, který mu připadal nejdelší, jaký spolu od bitev s Hybernem vedli.

Cassian konečně odpověděl: „Feyre je vladařka. Je zaneprázdněná správou Nočního dvora.“

Nesta naklonila hlavu na stranu a zlatohnědé vlasy jí sklouzly po kostnatém rameni. U kohokoli jiného by to gesto působilo přemýšlivě. U ní šlo o varovný pohyb šelmy, jež odhaduje kořist.

„A má sestra,“ odvětila lhostejným hlasem, z něž nešel vyčíst jediný náznak citu, „usoudila, že je nezbytné, abych se *bezodkladně dostavila?*“

„Věděla, že se nejspíš budeš potřebovat umýt, proto ti chtěla dopřát trochu času. Máš dorazit v devět.“

Čekal na výbuch, který se přiznane, až si to přepočítá.

Oči jí zaplály. „Vypadám jako někdo, kdo potřebuje dvě hodiny, aby se upravil?“

Využil příležitosti, aby si ji prohlédl: dlouhé holé nohy, elegantní křivka boků, úzký pas – zatraceně, až příliš úzký – a bujná svůdná ňadra, jež byla v rozporu s novými, ostrými liniemi jejího těla.

Kdyby šlo o jinou ženu, už jen ta skvostná prsa by stačila k tomu, aby se jí začal dvořit, jakmile by ji potkal. Avšak od chvíle, kdy poznal Nestu, představovaly ledové plameny v jejích očích pokušení jiného rázu.

A teď, když byla vznešenou vílou plnou vrozené dominance a agresivity – a s mizerným přístupem k ostatním –, se jí vyhýbal, jak jen to šlo. Zvláště kvůli tomu, co se stalo během války s Hybernem a po ní. Dala své city k němu najevo víc než jasně.

Nakonec řekl: „Vypadáš, že by ti prospělo dát si párkrát pořádné jídlo, koupel a obstarat si slušné oblečení.“

Nesta protočila panenky, ale promnula lem košile mezi prsty.

Cassian dodal: „Vypakuj toho ubožáka, umyj se a já ti přinesu čaj.“

Nepatrně povytáhla obočí.

Suše se na ni usmál. „Myslíš, že neslyším toho muže v tvé ložnici, který se snaží potají obléct a vytrazit se oknem?“

Z ložnice se jako by v odpověď ozval tlumený náraz. Nesta zasykla.

„Za hodinu se vrátím, abych zjistil, jak se věci vyvíjejí.“ Cassian do těch slov vložil dost ostrosti, při níž jeho vojáci pochopili, že nemají pokoušet jeho trpělivost. Vzpomněli si, že to, že potřebuje sedm Zřidel, aby svou magii udržel pod kontrolou, má své opodstatnění. Nesta ale nelétala v jeho legiích, nebojovala pod jeho velením, a rozhodně se nezdálo, že by si vzpomínala na to, že je mu víc než pět set let a...

„Neobtěžuj se. Budu tam včas.“

Odstrčil se od zárubně a zlehka roztáhl křídla, když ustoupil pár kroků. „Tak můj úkol nezněl. Mám tě odtud doprovodit k ní domů.“

Na tváři se jí objevil napjatý výraz. „Běž si sednout na komín.“

Vysekl jí poklonu a přitom se neodvážil od ní odtrhnout pohled. Vynořila se z Kotlíku s... dary. Velkými dary... a temnými. Od závěrečné bitvy s Hybernem, kdy Amren roztránila Kotlík, který Feyre a Rhys dokázali znovu stmelit, však u Nesty nikdy nepostřehl ani nevycítil sebemenší náznak takové moci. Ani u Elain se od té doby neprojevil stopy věšteckého nadání.

Pokud si však Nesta udržela svou moc, pokud by nadále dokázala vyrovnat síly na bojištích... Cassian měl dost rozumu, aby se nevystavil všanc takové šelmě. „Dáš si čaj s mlékem, nebo s citronem?“

Zabouchla mu dveře před nosem.

Pak znovu zamkla všechny čtyři zámky.

Cassian zamířil tmavou chodbou ven, aby sehnal nějaké jídlo. Přitom si pohvizdoval a přemítal, jestli ten ubohý parchant v bytě opravdu uteče oknem – především aby unikl jí.

Dnes se bude potřebovat posílit. O to víc, až se Nesta dozví, z jakého důvodu ji vlastně sestra dala zavolat.

Nesta Archeronová neznala jméno muže ve svém bytě.

Když se vracela do ložnice, kličkovala mezi hromadami knih a kupkami oblečení a pátrala ve vínem nasáklé paměti. Vybavovala si žhavé pohledy v krčmě, vlhký, horký dotyk jejich rtů, pot po těle, když mu vysedla na klín, dokud ji rozkoš a pití nestrhly do slastného zapomnění, ale na jeho jméno si nevzpomínala.

Došla do šeré stísněné ložnice. Muž se vykláněl z okna a Cassian nepochybně cíhal dole na ulici, aby přihlížel jeho ukázkově trapnému odchodu. Postel s mosaznými sloupky byla rozházená, prostěradlo napůl spadlo na rozvrzanou nerovnou dřevěnou podlahu a prasklé okno na uvolněných pantech naráželo do zdi. Muž se k ní otočil.

Byl hezký, tak jako byla hezká většina mužů, kteří se řadili ke vznešeným vilám. Byl štíhlejší, než se jí zamlouvalo. V porovnání s vysokou masou svalů, která před chvílí zabrala celý vchod do bytu, působil jako chlapec. Když tiše vstoupila do ložnice, trhl sebou, a jakmile postřehl, v čem je oblečená, na tváři se mu objevil bolestný výraz. „Já... To je...“

Nesta svlékla jeho košili a zůstala dočista nahá. Muž vykukl oči, ovšem stále na něm ulpíval pach strachu – ne z ní, nýbrž z muže, kterého slyšel od dveří. Navíc si připomněl, kdo je její sestra. A koho má za druhu. S kým se její sestra přátelí. Jako kdyby cokoli z toho něco znamenalo.

Jakou by měl jeho strach vůni, kdyby zjistil, že ho využila, že se s ním vyspala, aby udržela sama sebe na uzdě? Aby zkrotila tu svíjející se temnotu, jež v ní narůstala od okamžiku, kdy se vynořila z Kotlíku? Jak tento rok zjistila, sex, hudba a alkohol jí v tom pomáhaly. Ne úplně, ale dokázaly její moc potlačit, aby

její pohár nepřetekl. Ačkoli stále cítila, jak jí proudí krví a pevně ovíjí její kosti.

Hodila muži bílou košili. „Už můžeš odejít hlavním vchodem.“

Přetáhl si košili přes hlavu. „Ehm... je ještě...“ Nedokázal odtrhnout pohled od jejích prsou s bradavkami ztvrdlými raním chladem, od její holé kůže a klína.

„Sbohem.“ Nesta zamířila vedle do koupelny s rezavým prosakujícím potrubím. Aspoň že tu tekla horká voda.

Někdy.

Feyre a Elain se ji snažily přesvědčit, ať se odstěhuje, a ona na jejich rady nikdy nedbala. Stejně jako nehodlala dbát na to, co jí dnes sestra řekne. Věděla, že se jí Feyre chystá vyhubovat. Třeba to souviselo s tím, že v noci v krčmě připsala na sestřin účet nehoráznou částku.

Odfrkla si a otočila kohoutkem. Ten zaskřípal. Kov byl na dotek ledový. Potom voda vyprskla ven a vystříkla do popraskané vany plné skvrn.

Tohle bylo její sídlo. Žádní sluhové a oči, které sledovaly a posuzovaly každý pohyb, žádná společnost, pokud ji sama nepozvala. Nebo pokud si neodbytní nadutí válečníci nevzali do hlavy, že se tu zastaví.

Trvalo pět minut, než se voda dostatečně zahřála a Nesta jí mohla naplnit vanu. V uplynulém roce bylo pár dní, kdy se neobtěžovala čekat. Někdy vklouzla do ledové vody, aniž by cítila, jak ji bodá do kůže. Vnímala jen temnou hlubinu Kotlíku, jež ji pohlcovala. Strhávala z ní lidskost, smrtelnost a přetvářela ji v *tohle*.

Musela s tím měsíce bojovat. S panikou, která jí svírala tělo a při níž až v morku kostí cítila rozechvělé nutkání, když si jen představila, že by se měla ponořit do vody. Přesto se přiměla tomu postavit. Naučila se sedět v ledové vodě, i když jí bylo na zvracení, třásla se a zatínala zuby. Odmítla se pohnout, dokud si její tělo neujasnilo, že je ve vaně, nikoli v Kotlíku, že je ve svém bytě, ne v hradu za mořem, že je živá a nesmrtelná. Na rozdíl od otce.

Ne, z otce zbyl pouze popel ve větru. Jediným důkazem, že existoval, byl náhrobek na kopci za městem. To jí aspoň pověděly sestry.

Miloval jsem tě od chvíle, kdy jsem tě poprvé držel v náručí, řekl jí otec v posledních společných okamžicích.

Neopovažuj se svými špinavými rukama dotknout mé dcery. To byla jeho poslední slova. Vmetl je do tváře králi Hybernu. Otec vyplýtlval poslední slova na toho červa s korunou.

Její otec. Muž, který nikdy nebojoval za své děti, s výjimkou samotného konce. Tehdy je připlul zachránit – zachránit smrtelníky a víly, ale především své dcery. Ji.

Velkolepé úsilí, a naprosto hloupé a zbytečné.

Proudila jí zvrácená temná moc, nedokázala však krále Hybernu zastavit, když otci zlomil vaz.

Nesta otce nenáviděla, hluboce ho nenáviděla, a on ji z nějakého nepochopitelného důvodu přesto miloval. Ne dost na to, aby je zachránil před chudobou nebo zabránil tomu, aby jeho dcery hladověly. Přesto to stačilo na to, aby na světadílů shromáždil vojsko. Aby vyplul do bitvy na lodi nesoucí její jméno.

Ona však otce v těch posledních chvílích stále nenáviděla. A pak mu křuplo v krku, a když umíral, jeho oči nebyly plné strachu, ale té bláhové lásky k ní.

Právě ten pohled v jeho očích ji pronásledoval. Zášť v jejím srdci, když pro ni umíral. Doutnala v ní a šířila ji jako moc, již pohřbila hluboko v sobě. Divoce se jí honila hlavou, až ji nedokázaly utlumit ani ledové koupele.

Mohla ho zachránit.

Byla to vina hyberského krále a ona si to uvědomovala. Ale byla to i její vina. Stejně jako byla její vina, že se Kotlík zmocnil Elain poté, co ho Nesta tajně sledovala při věšteckém kouzlu. Byla to její vina, že Hybern napáchal taková zvěrstva, když ji a její sestru štvál jako vysokou.

Některé dny ji čirá hrůza a panika paralyzovaly natolik, že nedokázala pořádně dýchat. Nic nemohlo zastavit příšernou moc, která v ní začínala čím dál víc narůstat. Nic kromě hudby

v krčmách, partiček karet s neznámými lidmi, bezedných lahví vína a sexu, při kterém nic necítila, ale poskytl jí chvilkovou úlevu uprostřed řevu v jejím nitru.

Nesta ze sebe smyla pot a další stopy dnešní noci. Nebyl to špatný sex. Už zažila lepší, ale taky daleko horší. Ani nesmrtelnost některým mužům neskýtala dost času, aby si osvojili umění milování.

Proto se sama naučila, co se jí líbí. V místní lékárně si pořídila čaj proti početí s měsíčním účinkem a pak sem přivedla toho prvního muže. Netušil, že její panenská blána byla neporušená, dokud si nevšiml krve rozmazané na prostěradle. Znechuceně svrátil tvář, ale vzápětí se v jeho očích objevil zákmít strachu, že Nesta sestře sdělí, jak bylo její první milování neuspokojivé. A že se to dozví nesnesitelný sestřin druh. Nesta se svému milenci nenamáhala vysvětlovat, že se oběma pokud možno vyhýbá. Obzvláště Rhysandovi. A zdálo se, že Rhysand poslední dobou její přístup s radostí opětuje.

Po válce s Hybernem jí Rhysand nabídl různé práce. Posty u dvora.

Nestála o ně. Nabídl jí je pouze z útrpnosti. Bez valného přesvědčení se ji snažil přimět, aby byla součástí Feyřina života, aby získala placené zaměstnání. Jenže vladař ji nikdy neměl v lásce. Jejich rozhovory se nesly přinejlepším v duchu chladné zdvořilosti.

Nikdy mu neprozradila, že ji nenávidí ze stejných důvodů, kvůli nimž se rozhodla žít tady. Kvůli nimž se někdy koupe ve studené vodě a jindy zapomíná jíst. Kvůli nimž nedokáže vystát praskání a křupání ohně v krbu. A kvůli nimž se noc co noc utápí ve víně, hudbě a slasti. Každý odsudek v Rhysandových očích byl pravda – a ona to věděla dávno předtím, než jeho stín vůbec dopadl na její práh.

Vše, co jí Rhysand nabídl, motivovala pouze jeho láska k Feyre. To už jí připadalo lepší trávit čas po svém. Koneckonců to platili oni.

Zabušení na dveře otrásl celým bytem.

Zachmuřeně pohlédla k předsíni a uvažovala, jestli nemá předstírat, že není doma, ale Cassian ji slyšel a cítil. A kdyby vylomil dveře, což by ji nepřekvapilo, čekal by ji pořádný hlavobol, až by to vysvětlovala tomu lakomci domácím.

Nesta si tedy oblékla šaty, které v noci nechala na podlaze, a znovu odemkla všechny čtyři zámky. Pořádila je první den, kdy se nastěhovala. Zamykat je každou noc byl svého druhu rituál. Dokonce i když u ní byl ten bezejmenný muž a ona byla zpitomělá vínem, nezapomněla je všechny zamknout.

Jako kdyby tím dokázala zadržet zrůdy tohoto světa.

Otevřela dveře dost na to, aby zahlédla Cassianův namyšlený úsměv, ponechala je nedovřené a odpochovala najít střevíce.

Cassian za ní vešel s hrnkem čaje v ruce. Nejspíš si ho půjčil v obchodě na rohu. Nebo mu ho rovnou dali vzhledem k tomu, že zdejší lidé měli sklon uctívat zem pod jeho zablácenými botami. Ve městě ho zbožňovali už před střetem s Hybernem. Jeho hrdinství a oběť – činy, jimiž proslul na bojištích – mu po skončení války přinesly o to větší obdiv.

Ne že by se jeho ctitelům divila. Když ho viděla na bitevním poli, zažívala potěšení i čirou hrůzu. Dosud se při těch vzpomínkách budila zbrocená potem: jak nemohla dýchat, když ho viděla bojovat obklopeného davem nepřátel; jaký to byl pocit, když se moc Kotlíku vzdmula a ona pochopila, že zaútočí tam, kde bylo jejich vojsko nejsilnější – na něj.

Nedokázala zachránit tisícovku Illyrijců, kteří padli ve chvíli, kdy ho přivolala do bezpečí. I před touto vzpomínkou se odvrátila.

Cassian se rozhlédl po bytě a tiše hvízdal. „Neuvažovala jsi někdy, že by sis najala někoho na úklid?“

Nesta přelétla pohledem malý obývací pokoj – prosezenou šarlatovou pohovku, cihlový krb pokrytý sazemi, křeslo s květinovým potahem prožrané od molů a pak zastaralou kuchyňku zaplněnou nebezpečně nakloněnými hromadami špinavého nádobí. Kam jenom v noci odkopla střevíce? Vydala se pátrat do ložnice.

„Pro začátek by pomohla trocha čerstvého vzduchu,“ dodal Cassian z vedlejšího pokoje a se zaskřípěním pootevřel okno.

Hnědé střevíce našla v protějších koutech ložnice. Jeden páchl po rozlitém víně.

Posadila se na okraj matrace, aby je nazula a zatáhla za tkaničky. Když se přiblížily Cassianovy sebejisté kroky a zastavily se na prahu, neobtěžovala se vzhlednout.

Jednou hlasitě nasál vzduch.

„Doufal jsem, že si mezi těmi návštěvami aspoň vyměníš prostěradlo, ale očividně se tím nezatežuješ.“

Nesta zavázala tkaničky na první botě. „Co je ti do toho?“

Pokřčil rameny. Ta nonšalance se ovšem neodrážela v jeho napjatém výrazu. „Pokud tady vycítím přítomnost několika různých mužů, tak to vycítí i tvoji společníci.“

„Zatím to žádného neodradilo.“ Zavázala si druhou botu a Cassian sledoval její pohyby oříškovými očima.

„Vystydne ti čaj,“ připomenul jí a přitom se mu zaleskly zuby.

Nesta si ho nevsímala a opět prohledala ložnici. Její plášť...

„Plášť leží na podlaze v předsíni,“ řekl. „A venku bude chladno, takže si vezmi šálu.“

Ignorovala i tohle, ale proplula kolem něj, přičemž si dávala pozor, aby se ho nedotkla, a našla tmavomodrý plášť přesně tam, kde měl podle Cassiana být. Otevřela dveře bytu a naznačila mu, že má odejít jako první.

Cassian zamířil k ní a oplácel jí pohled, potom natáhl ruku...

A sundal z háčku na zdi azurovo-křémovou šálu, kterou jí Elain dala k narozeninám. Sevřel ji v pěsti a nechal ji viset v ruce jako uškrceného hada, když se protáhl kolem.

Něčím se užíral. Obvykle vydržel o něco déle, než se nechal strhnout prchlivostí. Třeba to nějak souviselo s tím, co jí Feyre chtěla povědět.

Když zamykala dveře, svíral se jí žaludek.

Nebyla hloupá. Věděla, že po konci války pokračovaly nepokoje, v těchto územích i na světadílu. Věděla, že bez bariéry tvořené zdí některá vílí území zkoušela, co si mohou dovolit,

pokud jde o zábor hranic a o to, jak se chovají ke smrtelníkům. A taky věděla, že čtyři královny smrtelníků nadále vyčkávají ve společném paláci a jejich vojska zůstávají nevyužitá a nečinná.

Byly to zrůdy, všechny. Zabily zlatovlasou královnu, jež je zradila, a další, Vassu, prodaly černokněžníkovi. Nestě připadalo zcela příhodné, že Kotlík nejmladší ze zbylých královen proměnil v babiznu. Přetvořil ji v dlouhověskou vílu, ovšem zestárlou a seschlou. Byl to trest za to, že mu Nesta vzala moc. Za to, jak ho rvala na kusy, když Kotlík trhal její smrtelné tělo a měnil ho v cosi jiného.

Ta vráscitá královna jí to dávala za vinu. Pokud měli pravdu hybernští Havrani, které Bryaxis a Rhysand zničili za to, že pronikli do knihovny v Domě větru, královna jí chtěla zabít.

Od války uběhlo čtrnáct měsíců a o královně k nim nedoputovala jediná zvěst.

Pokud by se však objevila nějaká nová hrozba...

Ty čtyři zámky jako by se jí vysmívaly, než se vydala za Casianem ven z domu do rušného města.

„Dům“ u řeky byl ve skutečnosti panské sídlo a byl tak nový, čistý a krásný, že si Nesta právě ve chvíli, kdy prošla vysokým mramorovým vchodem do nablýskané vstupní síně vkusně laděné do slonovinových a pískových odstínů, vzpomněla, že má střevíce polité zvětralým vínem.

Nad širokým schodištěm, které rozdělovalo obrovský prostor, visel pod klenutým stropem lustr z foukaného skla, jež vyrobili velariští umělci. Vílí světla v koulích ve tvaru hnízd vrhala na naleštěné podlahy ze světlého dřeva třpytivé odrazy, které přerušovaly jen květináče s kapradinami, dřevěný nábytek, jenž rovněž pocházel z Velarisu, a neskutečná sbírka umění. Nenamáhala se cokoli z toho komentovat. Dokonale čisté podlahy pokrývaly pásy měkkých koberců, jeden dlouhý běhoun ležel v rozlehlých chodbách po obou stranách a další pod obloukem

schodů přímo směrem k řadě oken na protější straně, odkud byl výhled na travnatý svah a třpytivou řeku pod ním.

Cassian zamířil doleva, k oficiálním přijímacím komnatám, jak je Feyre Nestě popsala, když jí před dvěma měsíci poprvé a naposledy ukazovala dům. Nesta byla tenkrát napůl opilá a nesnášela každou minutu prohlídky, každou z těch dokonalých místností.

Většina mužů z vilího rodu svým manželkám a družkám kupovala jako přehnaný dárek k zimnímu slunovratu šperky.

Rhys koupil Feyre palác.

Ne, zakoupil pozemek zničený ve válce a dal své družce volnou ruku, aby navrhla sídlo svých snů.

Když Nesta kráčela za nepřírozně tichým Cassianem chodbou k jedné z pracoven s pootevřenými dveřmi, pomyslela si, že se Feyre a Rhysandovi nějakým způsobem podařilo dát tomu místu útulnou, přátelskou atmosféru. Byla to kolosální budova, a přitom to byl domov. I formální nábytek se zdál být navržený tak, aby byl pohodlný, dalo se na něm příjemně sedět a člověk tu mohl vést dlouhé hovory při vydatném jídle. Každý obraz Feyre osobně vybrala nebo ho namalovala. Rada z nich byly portréty nebo scény zachycující *je* – její přátele, její... novou rodinu.

Nesta pochopitelně nebyla na žádném z nich.

Dokonce i jejich zatracený otec byl na portrétu na stěně vedle velkolepého schodiště: on a Elain, usměvaví a šťastní, v době, než se svět změnil v kupu výkalů. Seděli na kamenné lavičce mezi keři hortenzií obsypanými růžovými a modrými květy. Reprezentativní zahrady jejich prvního domu, krásného sídla poblíž moře. Po Nestě a jejich matce nebylo ani vidu.

Tak to koneckonců bylo vždycky: otec zbožňoval Feyre a Elain. Matka si cenila Nesty a vychovávala ji.

Během té první návštěvy Nestě neuniklo, že ona na obrazech chybí. Stejně jako matka. Pochopitelně k tomu nic neřekla, ale jejich nepřítomnost byla dost výmluvná.

I teď to stačilo k tomu, aby zatnula zuby, trhla neviditelným řetězem, aby udržela strašnou moc ve svém nitru pod kontro-

lou, a pevně ho svírala, když Cassian vklouzl do pracovny a sdělil tomu, kdo čekal uvnitř: „Je tu.“

Nesta se v duchu obrnila, ale Feyre se jen potichu zasmála. „Jste tu o pět minut dřív. Udělali jste na mě dojem.“

„Zdá se, že nám v sázkách přeje štěstí. Měli bychom zaskočit k Ritě,“ odvětil nevzrušeně Cassian a v ten okamžik Nesta vstoupila do místnosti s dřevěným obložením.

Skrz pracovnu se dalo projít do překrásné zahrady. Prostor kolem byl prochnutý teplem a byl bohatě zdobený. Nesta by možná připustila, že se jí líbí police s knihami, jež sahaly až ke stropu, a nábytek potažený sametem v safírovém odstínu před černým mramorovým krbem, kdyby ovšem neviděla, kdo sedí uvnitř.

Feyre byla usazená na zahnutém opěradle pohovky. Byla oblečená v tlustém bílém svetru a tmavých legínách.

Rhys, který byl jako vždy v černé, se se založenýma rukama opíral o křivou římsu. Dnes vynechal křídla.

Amren, jež ve svém oblíbeném šedém oblečení seděla s nohama křížem v koženém křesle u praskajícího krbu, Nestu znechuceně přelétla matnými stříbřitými očima.

Mezi Nestou a tou ženou se toho tolik změnilo.

Nesta se o to postarala – o tu zkázu. Nedovolila si myslet na jejich hádku na říčním člunu při oslavách sklonku léta. Ani na ticho, jež od toho dne mezi ní a Amren panovalo.

Už Amren nenavštěvovala. Nepovídaly si nad skládačkami. A Amren už ji v žádném případě neučila magii. I o to se postarala.

Aspoň že Feyre se na ni usmála. „Slyšela jsem, že za sebou máš rušnou noc.“

Nesta zalétla očima ke Cassianovi, který si zabral křeslo naproti Amren, k prázdnému místu na pohovce vedle Feyre a k Rhysovi u krbu.

Držela se zpříma se vztyčenou hlavou a štválo ji, jak si ji všichni prohlíželi, když se rozhodla posadit na pohovku vedle sestry. Štválo ji, že si Rhys s Amren všimli jejich špinavých střevíců a bez ohledu na koupel z ní nejspíš stále cítili pach toho muže.

„Vypadáš otřesně,“ poznamenala Amren.

Nesta nebyla tak hloupá, aby se zamračila na... na to, čím Amren byla. Nyní byla vznešenou vílou, ale kdysi bývala čímś jiným. Nepocházela z tohoto světa. Jazyk měla stále dost nabroušený na to, aby dokázal ranit.

Amren stejně jako Nesta nevládla magií typickou pro jednotlivé dvory, kterou byly nadány vznešené víly. To však její vliv na zdejší dvoře nijak neumenšovalo. Nestina moc vznešené víly se nikdy neprojevila. Měla pouze tu, kterou sebrala Kotlíku, místo toho, aby mu dovolila, ať ji obdaří mocí, jako to udělala Elain. Neměla tušení, co Kotlíku vyrvala, když ji okrádal o její smrtelné já, věděla však, že šlo o věci, kterým si nepřála porozumět a nechtěla je ovládnout. Nikdy. Už jen při té představě měla žaludek jako na vodě.

„I když předpokládám, že je těžké vypadat k světu,“ pokračovala Amren, „když do noci flámuješ, zpíjíš se do němoty a spíš se vším, co se ti připlete do cesty.“

Feyre otočila prudce hlavu k vladařově druhé pobočnici. Rhys podle všeho souhlasil s Amren. Cassian držel jazyk za zuby. Nesta nevzrušeně odpověděla: „Netušila jsem, že to, co dělám, spadá pod tvou pravomoc.“

Cassian zamručel a znělo to jako varování. Nesta nevěděla, které z nich je určeno. A bylo jí to jedno.

Amren zaplály oči. Zbyl v nich pozůstatek moci, jež v ní kdysi planula. Poslední střípek magie. Nesta věděla, že by její moc mohla zářit stejně, ovšem zatímco Amrenina se projevovala jako světlo a žár, Nestin stříbrný plamen pocházel z chladnějšího, temnějšího místa. Z místa, jež bylo staré... a přitom zcela nové.

Amren s výzvou v hlase odsekla: „Ano, pokud utrácíš tolik našeho zlata za víno.“

Možná pro ně byl ten noční účet poslední kapkou.

Nesta se podívala na Feyre, která se tvářila rozpačitě. „To jste mě sem vážně zatáhli, abyste mi vynadali?“

Feyřiny oči, zrcadlový odraz jejích vlastních, nepatrně zjihly. „Ne, o to nám nejde.“ Vrhla přísný pohled na Rhyse, který stál

dál chladný a mlčenlivý u krbu, a potom na Amren, která v křesle pěníla vzteky. „Ber to jako diskuzi.“

Nesta prudce vstala. „Můj život není vaše starost a nikdo o něm nebude *diskutovat*.“

„*Posad' se*,“ obořil se na ni Rhys.

Ten syrový rozkaz v jeho hlase, čirá dominance a moc...

Nesta ztuhla. Bojovala s tím, nenáviděla vílí část své identity, jež se před takovými věcmi skláněla. Cassian se v křesle naklonil vpřed, jako kdyby se mezi ně chystal skočit. Přísahala by, že se v jeho výrazu zračilo cosi jako bolest.

Nesta však oplácela Rhysandovi pohled. Vložila do toho veškerý vzdor, přestože se jí pod náparem jeho rozkazu podlamovala kolena a nutila ji, aby se posadila.

Rhys pokračoval: „Zůstaneš tu a vyslechněš nás.“

Tiše se zasmála. „Nejsi můj vladař. Nerozkazuješ mi.“ Uvědomovala si však, jak je mocný. Viděla to na vlastní oči, cítila to. Dosud se v jeho přítomnosti chvěla.

Rhys její strach vycítil. Pozvedl koutek úst v krutém úsměvu. „Chceš změřit síly, Nesto Archeronová?“ zavrňel. Vladař Nočního dvora ukázal na travnatý svah za okny. „Venku máme dost místa na rvačku.“

Nesta vycenila zuby a neslyšně se rozkřičela na vlastní tělo, ať poslouchá *její* příkazy. Raději zemře, než aby se před ním sklonila. Před kýmkoli z nich.

Rhys se usmál ještě víc. Velmi dobře si to uvědomoval.

„To stačí,“ usměrnila ho zostra Feyre. „Řekla jsem ti, ať se do toho nepleteš.“

Upřel oči, v nichž se třpytily hvězdy, na svou družku a Nesta měla co dělat, aby se nezhroutila na pohovku, když ji přece jen zradila kolena. Feyre naklonila hlavu, roztáhla chřípí a řekla Rhysandovi: „Můžeš buď *odejít*, nebo můžeš zůstat a držet jazyk na uzdě.“

Rhys znovu zkrížil ruce na hrudi, ale nic na to neodpověděl.

„To platí i pro tebe,“ utrhla se Feyre na Amren. Ta si odrkla a opřela se v křesle.

Nesta se nenamáhalo tvářit příjemně, když se Feyre obrátila k ní. Důstojně se posadila na pohovku a sametové polštáře pod ní zašelestily. Její sestra polkla. „Musíme provést pár změn, Nesto,“ spustila Feyre ochraptěle. „Ty, stejně jako *my*.“

Kde byla u všech všudy Elain?

„Uznávám, že je moje chyba,“ pokračovala Feyre, „že jsem dopustila, aby věci zašly tak daleko a dopadly tak špatně. Po válce s Hybernem, při všem, co se dělo... Ty... Měla jsem ti být nablízku, abych ti pomohla, ale to se nestalo, a připouštím, že je to zčásti moje vina.“

„Co že má být tvoje vina?“ ucedila Nesta.

„Ty,“ odvětil Cassian. „Tvoje šílené chování.“

Tohle jí už kdysi řekl. A stejně jako tehdy se při tom urážlivém, *arogantním* tónu zlostně napřímila...

„Poslyš,“ pokračoval Cassian a pozvedl ruce, „není to nějaké morální selhání, ale...“

„Chápu, jak se cítíš,“ skočila mu do řeči Feyre.

„O tom, jak se cítím, nevíš *nic*.“

Feyre vytrvale pokračovala. „Přišel čas provést určité změny. A začneme hned.“

„Nechte si ty vaše povýšené svatouškovské nesmysly. Bez nich se mi žije lépe.“

„Ale ty nežiješ,“ odsekla Feyre. „A já už nehodlám dál sedět a dívat se, jak se ničíš.“ Položila si potetovanou ruku na srdce, jako kdyby to něco znamenalo. „Rozhodla jsem se, že ti po válce dopřeju čas, ale zdá se, že to byl omyl. To já se zmýlila.“

„Vážně?“ To slovo bylo dýkou vrženou mezi ně.

Rhys při tom pošklebku ztuhl, ale stále nic neříkal.

„Tohle skončí,“ vydechla Feyre rozechvělým hlasem. „Tohle chování, ten byt, to všechno... je s tím *konec*, Nesto.“

„A kam,“ odpověděla Nesta našťěstí ledovým tónem, „mám asi tak jít?“

Feyre se ohlédla na Cassiana.

Ten se pro jednou neuculoval. „Půjdeš se mnou,“ řekl. „Čeká tě výcvik.“

2

Cassian si připadal, jako by vystřelil šíp na spícího draka. Nesta zahalená v ošuntělém modrém plášti, se špinavými střevíci a ve zmačkaných šedých šatech se na něj podívala a popuzeně odvětila: „Cože?“

„Po tomto setkání,“ vysvětlila Feyre, „se přestěhuješ do Domu větru.“ Kývla směrem k východu, k paláci vytesanému do skal na vzdáleném konci města. „Rhys a já jsme rozhodli, že se každé ráno budeš cvičit s Cassianem v boji ve Větrném přístavu v Illyrijských horách. Po obědě a po zbytek odpoledne ti bude přidělena práce v knihovně pod Domem větru. Ale s tím bytem, se zaplivanými krčmami... s tím vším je *konec*, Nesto.“

Nesta zatnula ruce položené v klíně v pěst. Nic však neřekla.

Měl se postavit vedle Nesty místo toho, aby nechal svou vladárku sedět nadosah od ní. Bez ohledu na to, že kolem ní Rhys vykouzlil ochranný štít, jenž ji chránil už při snídani. *Je to součást mého dlouhodobého výcviku*, zamumlala Feyre, když se jí Cassian zeptal na to obranné kouzlo o síle železné zbroje, natolik nezdolné, že jím nepronikla ani její vůně. *Rhys požádal Heliona, ať ho naučí, jak vytvořit skutečně nezdolné štíty, takže mám pochopitelně to potěšení být obětí jeho pokusů. Tenhle mám zkusit prolomit, abych zjistila, jestli se Rhys správně řídí Helionovými pokyny. Je to nový druh bláznovství.*

Ukázalo se, že to bylo šťastné rozhodnutí. I když netušili, co Nestina moc dokáže proti běžné magii.

Rhys si podle všeho myslel to samé a Cassian se posadil tak, aby mohl mezi sestry skočit. Jeho Zřídla varovně zaplála, když Rhysova moc nabrala na síle.

Cassian nepochyboval, že by se Feyre dokázala ubránit většinou protivníků, ovšem Nestě...

Nebyl si jistý, zda by Feyre útok opětovala, i kdyby na ni Nesta vrhla tu strašlivou moc. A štválo ho, že neví, jestli by Nesta klesla natolik hluboko, aby to udělala. Že se všechno hrozně zvtřlo až tak, že o té možnosti vůbec uvažoval.

„Já se do Domu větru nepřestěhuji,“ prohlásila Nesta. „A nestojím o výcvik v té ubohé vesnici. Rozhodně ne s *ním*.“ Sjela ho pohledem, ze kterého čísel jed.

„Nebudeme se o tom dohadovat,“ řekla Amren, která podruhé v krátké chvíli porušila slib, že se pokud možno nebude do diskuze míchat. Nejstarší ze sester Archeronových měla nadání dostat se každému pod kůži. A přitom Nestu s Amren cosi spojovalo... v něčem si rozuměly.

Do jejich roztržky na člunu.

„To sakra budeme,“ odsekla s výzvou v hlase Nesta, ale nepokusila se vstát, když k ní Rhys zatěkal chladným varovným pohledem.

„Zatímco spolu mluvíme, vynášejí věci z tvého bytu,“ dodala Amren a smetla si z hedvábné blůzy nitku. „Až se tam vrátíš, bude vyklizený. Tvé oblečení už poslali do Domu, ačkoli pochybují, že bude vhodné pro výcvik ve Větrném přístavu.“ Výmluvně pohlédla na Nestiny šedé šaty, jež byly volnější než kdysi. Postřehla Nesta chabý záblesk obavy v Amreniných jako kouř šedých očích? Chápala, nakolik je vzácný?

A co bylo podstatnější, chápala Nesta, že ji při tomhle setkání nechťeli odsuzovat, ale že ho uspořádali, protože o ni měli starost? Její záštiplný pohled mu dal jasnou odpověď, že to Nesta považuje za otevřený útok.

„To nemůžete,“ řekla. „Nejsem členkou tohoto dvora.“

„Zdá se, že to ti nedělá starosti, když jde o to utrácet jeho peníze,“ namítla Amren. „Během války s Hybernem jsi přijala

úlohu vyslankyně mezi smrtelníky. Z té pozice jsi nikdy neodstoupila, tudíž jsi podle oficiálních zákonů dosud považovaná za právoplatnou členku dvora.“ Mávla drobnými prsty a k Nestě přilétla kniha, která s tlumeným nárazem dopadla na polštáře vedle ní. To byl celý rozsah magie, jíž teď Amren vládla – obyčejné, ničím výjimečné magie vznešené víly. „Strana dvě stě třicet šest, pokud si to chceš ověřit.“

Amren kvůli tomu pročítala *zákoníky*? Cassian ani nevěděl, že takové pravidlo existuje. Přijal post, který mu Rhys nabídl, a na nic se nevyptával. Bylo mu jedno, na co přistupuje, šlo mu jen o to, aby zůstali s Rhysem a Azrielem pohromadě. Aby měli domov, který jim nikdo nebude moct vzít. Dokud se neobjevila Amarantha.

Nikdy za to nepřestane být vděčný: za vladařku, která seděla pouhých pár stop od něj a která je všechny zachránila z Amaranthina područí. Navrátila mu bratra a pak vyvedla Rhyse z temnoty, jež na něm dál spočívala.

„Tohle jsou tedy tvé možnosti, děvče,“ řekla Amren a zvedla jemnou bradu. Cassianovi neunikl pohled, jež si vyměnili Feyre a Rhys: nepokrytá bolest ve tváři jeho vladařky, kterou trápilo ultimátum, jež měli Nestě předložit, a napůl zastíraná zlost v obličejí Rhyse, který věděl, jak se kvůli tomu jeho družka souží. Už ten pohled dnes jednou zachytil a doufal, že ho znovu nespatří.

Cassian si s nimi ráno dal časnou snídani a zrovna v tu chvíli Rhys obdržel účet za Nestiny noční radovánky. Rhys nahlas přečetl každou položku: lahve vzácných vín, exotické pokrmy, dluhy z hazardu...

Feyre hleděla do talíře a její slzy tiše dopadaly na míchaná vajíčka.

Cassian věděl, že už spolu Nestu probírali a hádali se kvůli ní. Kvůli tomu, zda jí mají poskytnout čas, aby se sama uzdravila, jak zpočátku všichni doufali, nebo jestli mají zakročít. Jakmile se však Feyre rozplakala u stolu, Cassian usoudil, že tím bylo nejspíš rozhodnuto. Připustila, že si dělala marné naděje.

Cassian jen díky veškerému výcviku a hrůzám, jež přeťpěl na bojištích i mimo ně, dokázal skrýt zoufalý smutek.

Rhys položil Feyre konejšivě dlaň na hřbet ruky, něžně ji stiskl, pak se zadíval na Azriela a na Cassiana a vyložil jim svůj plán. Jako kdyby ho měl připravený už dlouhý, předlouhý čas.

Do toho přišla Elain. Od úsvitu pracovala v zahradách kolem sídla a vážně si vyslechla, co jí Rhys pověděl. Feyre nedokázala říct půl slova, zato Elain poslouchala Rhyse s vyrovnaným pohledem.

Potom Rhys nechal zavolat Amren z jejího podkrovního bytu na druhém břehu řeky. Feyre trvala na tom, ať ten příkaz vyřídí místo Rhyse Amren, aby zachovala aspoň nějakou rodinnou vazbu mezi Rhysem a její sestrou.

Cassian pochyboval, že by se o něčem takovém dalo vůbec mluvit, ale Rhys s ní souhlasil, poklekl vedle Feyre, utřel jí poslední slzy a políbil ji na spánek. To už všichni odešli od stolu, aby oběma dopřáli soukromí.

Chvilí nato se Cassian vznesl na oblohu. Nechal burácející vítr, ať přehluší všechny jeho myšlenky a jeho chlad mu zklidní bušící srdce. Tohle setkání, to, co mělo přijít... nic z toho nebude snadné.

Shodli se na tom, že Amren byla vždy jedním z mála lidí, kteří dokázali k Nestě proniknout. Kterých se Nesta obávala, byť jen trochu. Kterí z jakéhosi důvodu chápali, čím Nesta hluboko v srdci je.

Byla jedinou osobou, s níž Nesta po válce skutečně mluvila.

Nemohla být náhoda, že se Nestino chování v posledních měsících, poté, co se pohádaly na člunu, ještě zhoršilo. Že teď vypadala... takhle.

„Zapravé,“ pronesla Amren a zvedla útlý prst, „můžeš se přestěhovat do Domu větru, ráno se cvičit s Cassianem a odpoledne pracovat v knihovně. Nebudeš vězňem, ale nikdo s tebou nezaletí do města, ani tě tam nepřenese. Pokud se tam chceš vydat, posluž si. Musíš ovšem cestou dolů zdolat deset tisíc scho-

dů.“ V Amreniných očích se zaleskl náznak výzvy. „A jestli se ti podaří našetřit pád měďáků, můžeš si koupit něco k pití. Pokud se však budeš řídit naším plánem, za pár měsíců znovu zvážíme, kde a jak budeš bydlet.“

„Jaká je druhá možnost?“ ucedila Nesta.

Matko na nebi, ta žena... víla. Už nebyla smrtelná. Cassiana nenapadalo mnoho lidí, kteří by se dokázali postavit Amren a Rhysovi. Rozhodně ne, když by s nimi byli v jedné místnosti. Rozhodně ne s takovou jedovatostí.

„Vrátíš se na území smrtelníků.“

Amren pro ni navrhovala pár dní v žaláři ve Vytesaném městě, ale Feyre krátce odvětila, že pro někoho jako Nesta bude svět smrtelníků víc než dostatečným vězením.

I pro někoho jako Feyre. A Elain.

Všechny tři sestry nyní byly vznešenými vílami s pozoruhodnou mocí, ovšem pouze Feyre ji v sobě dokázala osvobodit. Ani Amren netušila, jestli Elain a Nestě zůstala nějaká moc. Kotlík jim daroval jedinečné schopnosti, odlišné od kouzelné moci ostatních vznešených víl: Elain získala dar zrění a Nesta... Cassian si nebyl jistý, jak její dar pojmenovat. Ani nevěděl, jestli se dá za dar považovat. Možná to bylo něco, co si sama vzala. Stříbrný plamen, ten pocit blížící se smrti, surová moc, jíž se stal svědkem, když zasáhla krále Hybernu. Ať to bylo cokoli, vymykalo se to běžné škále kouzel vznešených víl.

Svět smrtelníků se jim uzavřel. Už se do něj nemohly znovu vrátit. Přestože byly všechny válečnými hrdinkami, každá s vlastními zásluhami, smrtelníkům to bylo lhostejné. Drželi by si od Nesty odstup, pokud by se neuchýlili k násilí. Takže ano, Nesta by se teoreticky mohla vrátit na území smrtelníků, ale nečekala ji tam žádná společnost, žádné vlídné přivítání ani město, kde by ji přijali mezi sebe. Ať by našla místo k životu kdekoli, v podstatě by musela zůstat v domě a neopouštět pozemky okolo něj ze strachu z předsudků smrtelníků.

Nesta se otočila k Feyre a vycenila zuby. „A tohle jsou mé jediné možnosti?“

„Je...“ Feyre se zarazila, než stihla doříct *Je mi to líto*, a narovнала ramena. Stala se vladařkou Nočního dvora, i když jí chyběla černá koruna a na sobě měla Rhysův starý svetr. „Ano.“

„Na to nemáš právo.“

„Já...“

Nesta vybuchla: „Ty jsi mě zatáhla do tohoto svinstva, na tohle příšerné místo. To *ty* jsi důvod, proč je ze mě tohle, proč jsem tady uvízla...“

Feyre ucukla. Rhysova zuřivost byla až hmatatelná. Při tom tepu moci prodchnuté nocí se Cassianovi sevřel žaludek. Všechny válečnické instinkty, které do něj vtloukli, zpozorněly.

„To stačí,“ vydechla Feyre.

Nesta zamrkala.

Feyre polkla, ale nehodlala ustoupit. „To už *stačí*. Přestěhuješ se do Domu, budeš se cvičit a pracovat a je mi jedno, jakými jízlivostmi mě zahrneš. Uděláš to.“

„Elain mě potřebuje vídat...“

„Elain s tím před pár hodinami souhlasila. Zrovna balí tvoje věci. Budou na tebe čekat, až dorazíš.“

Nesta sebou šklubla.

Feyre byla neoblomná. „Elain ví, jak se s tebou spojit. Jestli tě bude chtít navštívit v Domě větru, nikdo jí v tom nebude bránit. Někdo z nás ji tam ochotně odnese.“

Ta slova visela ve vzduchu mezi nimi, tak těžká a rozpačitá, že se Cassian ozval: „Slibuju, že nekoušu.“

Nesta se k němu otočila a ohrnula ret. „Předpokládám, že to byl *tvoůj* nápad...“

„Správně,“ zalhal se širokým úsměvem. „Čeká nás spolu spousta zábavy.“

Nejspíš se navzájem zabijí.

„Chci mluvit se svou sestrou. Sama,“ nařídila Nesta.

Cassian zalétl pohledem k Rhysovi, který na Nestu upřel pronikavý pohled. Cassian, který se za uplynulá staletí několikrát stal terčem toho pohledu, jí v nejmenším nezáviděl. Vladař Nočního dvora však přikývl. „Budeme na chodbě.“

Cassian zatnul ruku v pěst při tom náznaku urážky, že Nestě bez ohledu na štít, jenž chránil Feyre, dost nedůvěřují, aby odešli někam dál. I když jako racionální zkušený válečník s Rhysem souhlasil. Z toho, jak se Nestě zablýsklo v očích, vyčetl, že to pochopila i ona.

Feyre zatnula zuby a Cassian měl dojem, že ji to nenápadné popíchnutí nepotěšilo, protože s takovou nemohou Nestu přesvědčit, že to dělají, aby jí pomohli. Později si Rhyse po zásluze podá.

Cassian počkal, až Rhys a Amren vstanou, a následoval je ven. Rhys, věrný svému slovu, udělal tři kroky do chodby od dřevěných dveří opatřených kouzlem proti uším slídilů a opřel se o zeď.

Cassian ho napodobil a řekl Amren: „Nevěděl jsem, že se na členy dvora vztahují takové zákony.“

„Nevztahují.“ Amren začala věnovat pozornost narudo nalakovaným nehtům.

Potichu zaklel.

Rhys se kysele usmál. Cassian se ale zamračeně zadíval na zavřené dveře a modlil se, ať Nesta neudělá nějakou hloupost.

Nesta se držela zpříma, jako kdyby spolkla pravítko, a záda ji samým úsilím bolela. Nikdy nikoho tolik nenáviděla jako je všechny právě teď. Tedy asi až na hyberského krále.

Všichni se o ní bavili, usoudili, že je neschopná a nezvladatelná, a...

„Předtím ti na tom nezáleželo,“ řekla. „Proč teď ano?“

Feyre si pohrávala se stříbrným snubním prstenem s hvězdným safírem. „Řekla jsem ti, že to tak není. My... tedy, všichni... jsme o tom několikrát mluvili. O tobě. A všichni... Já rozhodla, že bude nejlepší dopřát ti čas a prostor.“

„A co k tomu řekla Elain?“ Napůl to raději nechtěla vědět.

Feyre stiskla rty. „Tady nejde o Elain. A podle toho, co vím, ses i s ní sotva vídala.“

Nesta si neuvědomovala, že jí věnují až takovou pozornost.

Nikdy Feyre nevysvětlila... nikdy nenašla správná slova, aby vysvětlila... proč si od nich všech vytvořila takový odstup. Kotlík Elain uloupil a Azriel s Feyre ji zachránili. Nesta byla přesto ve dne v noci ochromená hrůzou při vzpomínce na to, co prožívala poté, co zaslechla omamné vábení Kotlíku a došlo jí, že volal Elain, ne ji nebo Feyre. Co prožívala, když našla Elainin stan prázdný a uviděla její modrý plášť odhozený na podlaze.

Pak už se všechno je zhoršovalo.

Máte svůj život a já zase svůj, sdělila Nesta Elain o zimním slunovratu. Věděla, jak hluboce sestru raní. Nedokázala to však snášet... ten děs, který jí uvízl v morku kostí. Záblesky vzpomínek na pohozený plášť, na ledovou vodu v Kotlíku, na Cassiana, když se k ní plazil, nebo na krupnutí otcova krku...

Feyre opatrně řekla: „Nevím, jestli to nějak pomůže, ale doufala jsem, že se dokážeš dát do pořádku. Chtěla jsem ti k tomu poskytnout klid, protože to vypadá, že útočíš na každého, kdo se k tobě přiblíží, jenomže ty ses o to ani *nesnažila*.“

Možná by ses mohla tento rok zkusit trochu víc snažit. Ta slova, která jí Cassian vmetl před devíti měsíci do tváře na zledovatělé ulici několik bloků odtud, zněla Nestě hlasitě v hlavě.

Snažit? Jiná odpověď ji nenapadla.

Vím, že to je pro tebe cizí slovo.

V tu chvíli z ní vyšlehla zlost. *Proč bych se měla o cokoli snažit? Byla jsem do vašeho světa a na tento dvůr zavlečena.*

Tak jdi někam jinam.

Polkla odpověď: *Nemám kam jinam jít.*

Byla to pravda. Netoužila se vrátit do říše smrtelníků. Nikdy se tam necítila doma, ne skutečně. A tento podivný nový svět víl... Snad by přijala odlišné, změněné tělo a skutečnost, že je jednou provždy jiná a její smrtelné já je minulostí, ale ani v tomto případě netušila, kde je v novém světě její místo. Tu myšlenku se snažila utopit v alkoholu, hudbě a kartách a právě tak často tyto věci využívala, aby utlumila moc, která se svíjela hluboko v jejím nitru.

Feyre hovořila dál: „Jediné, co děláš, je, že si bereš naše peníze.“

„Peníze tvého druhu.“ Další záblesk bolesti. Nestina krev se při tom přímém zásahu rozezpívávala. „Děkuji, že sis při všem tom zařizování domácnosti a nakupování udělala čas a vzpomněla si na mě.“

„Zařídila jsem tady v domě pokoj pro tebe. Nabídla jsem ti, že mi ho můžeš pomoci vyzdobit. Ty jsi mě poslala do háje.“

„Proč bych měla chtít žít v tomhle domě?“ Kde jasně viděla, jak jsou šťastní, kde se zdálo, že se válka na nikom z nich ani zdaleka tolik nepodepsala jako na ní. Byla tak blízko tomu, aby se toho stala součástí – toho kruhu. Držela je za ruce, když spolu stáli ono ráno před poslední bitvou a věřili, že ji všichni můžou přežít.

Pak velmi dobře zjistila, jak nelítostně o to může přijít. Jaká je skutečná cena naděje, radosti a lásky. Už nikdy tomu nechtěla znovu čelit. Už nikdy nechtěla snášet, co prožívala na té mýtině, zatímco se hybernský král pochechtával a všude byla krev. Její moc tehdy k jejich záchraně nestačila. Asi proto ji od té doby trestala za to, že ji zklamala, a ponechávala ji pečlivě uzavřenou ve své duši.

Feyre řekla: „Protože jsi moje sestra.“

„Ano, a ty se pro nás v jednom kuse obětuješ, pro svou nešťastnou smrtelnou rodinku...“

„Včera v noci jsi utratila *pět set zlatých marek!*“ vybuchla Feyre. Vyskočila na nohy a začala přecházet před krbem. „Umíš si vůbec představit, kolik je to peněz? Umíš si představit, jak mi bylo *trapně*, když mi ráno přišel účet a moji přátelé... moje *rodina*... se všechno dozvěděli?“

Nesta to slovo nenáviděla. Termín, který Feyre použila k popisu svého dvora. Jako kdyby na tom Archeronova rodina byla tak bídňě, že si Feyre potřebovala najít jinou. Vybrala si svou vlastní. Nesta zatnula nehty do dlaní, až nová bolest přebila tu, jež jí svírala hrud'

Feyre pokračovala: „A nejde jen o tu částku na účtu, ale o to, za co jsi ji *utratila*...“

„Aha, takže jde o to, že si chceš zachránit pověst...“

„Jde o to, že vrhá špatné světlo na mě, na Rhyse a na můj dvůr, když má zpropadená sestra vyhazuje peníze za víno, hazard a nedělá *nic*, čím by prospěla tomuto městu! Když nedokážeme krotit mou vlastní sestru, co nás opravňuje vládnout komukoli jinému?“

„Nejsem zvíře, které můžete zkrotit,“ odvětila Nesta ledově. Celý její život od chvíle, kdy se narodila, diktovali druzí. Pouze věci trpně přijímala; pokaždé, když se pokusila převzít kontrolu nad svým životem, se něco pokazilo... a ona to nenáviděla víc než krále Hybernu.

„Proto podstoupíš výcvik ve Větrném přístavu. Naučíš se *sebeovládání*.“

„Já tam nepůjdu.“

„Ale půjdeš, i kdybychom tě měli spoutat a dovléct tě tam. Cassian tě bude učit bojovat a v knihovně odvedeš veškerou práci, kterou po tobě bude Clotho chtít.“ Nesta vzpomínku na temné hlubiny knihovny a prastarou zrůdu, jež tam sídlila, vytěsnila. Nestvůra je zachránila před poskoky krále Hybernu, ovšem... Nehodlala na to myslet. „Budeš se k ní i k ostatním kněžkám chovat uctivě,“ řekla Feyre, „a v *žádném případě* jim nebudeš působit potíže. Volný čas můžeš trávit podle svého. V Domě.“

Spalující vztek tepal Nestě žilami tak pronikavě, že sotva slyšela skutečný oheň, před nímž přecházela její sestra. Byla vděčná za burácení v hlavě, protože praskání hořícího dřeva jí příliš připomínalo zvuk, s nímž král Hybernu zlomil otcí vaz. Natolik, že se nevzohledila na to, aby ve vlastním domě rozdělala oheň.

„Neměli jste právo zavřít můj byt, sebrat mé věci...“

„Jaké věci? Pár kusů oblečení a zkažené jídlo.“ Nesta neměla příležitost se pozastavit nad tím, jak to Feyre ví. Ne když sestra dodala: „Nechám celý ten dům zbourat.“

„To se neodvážíš.“

„Už je to vyřízeno. Rhys navštívil majitele. Budova bude stržena a na jejím místě postavíme útulek pro rodiny, které zůstaly po válce bez domova.“

Nesta se snažila ovládnout rozechvělý dech. Tím ji připraví o jednu z mála věcí, o kterých osobně rozhodla. Feyre to podle všeho bylo jedno. Odjakživa byla svou vlastní paní. Vždy dostala všechno, po čem zatoužila. A teď se zdálo, že si splní i toto přání. Nesta ucedila: „Už s tebou nechci nikdy mluvit.“

„To je v pořádku. Místo toho můžeš mluvit s Cassianem a kněžkami.“

Nesta pochopila, že urážkami se z toho nedostane. „Nebudu tvou vězeňkyní...“

„Ne. Můžeš jít, kam budeš chtít. Jak řekla Amren, můžeš Dům svobodně opouštět. Pokud zvládneš zdolat těch deset tisíc schodů.“ Feyre zaplály oči. „Ale já už dál nehodlám platit za to, jak se ničíš.“

Jak se ničí. Ticho Nestě hučelo v uších, neslo se skrz její plameny, dusilo je a tlumilo tu nesnesitelnou zášť. Naprosté, mrazivé ticho.

Naučila se žít s tichem, jež se zrodilo ve chvíli, kdy její otec zemřel, s tichem, které ji začalo drtit, když několik dnů poté vešla do jeho pracovny v jejich zpola zničeném sídle a našla tam jednu z těch ubohých věcíček, které vyřezával. Chtěla křičet a křičet, ale kolem bylo tolik lidí. Držela se, dokud setkání se všemi válečnými hrdiny neskončilo. Potom se tím nechala strhnout. Přímo do té propasti ticha.

„Ostatní čekají,“ připomenula Feyre. „Elain už by měla být hotová.“

„Chci si s ní promluvit.“

„Přijde tě navštívit, až na to bude připravená.“

Nesta neuhnula pohledem.

Feyre se zablesklo v očích. „Myslíš, že nevím, proč jsi od sebe odstrčila dokonce i ji?“

Nesta o tom nechtěla mluvit. O skutečnosti, že ona a Elain byly vždy spolu. Až na to, že nerozlučnou dvojici teď tvořily Feyre a Elain. Elain si vybrala Feyre a tyto lidi a opustila ji. Amren se zachovala stejně. Na tom člunu to dala jasně najevo.

Nestě bylo lhostejné, že si během války s Hybernem s Feyre vytvořila váhavé pouto založené na společných cílech: ochránit Elain a zachránit zemi smrtelníků. Uvědomila si, že to byly výmluvy, které měly zakrýt to, co jí nyní vělo a zuřilo v srdci.

Nenamáhala se s odpovědí, a když odcházela, Feyre už nic dalšího neřekla.

Už nebylo nic, co by je k sobě poutalo.

3

Cassian sledoval, jak si Rhysand opatrně míchá čaj.

Už Rhyse viděl, jak seká nepřátele se stejnou chladnou precizností, s níž nyní pohyboval lžičkou.

Seděli ve vladařově pracovně ozářené světlem lamp se zelenými stínidly a těžkým železným lustrem. Dvoupodlažní atrium se nacházelo na severním konci úředního křídla, jak ho nazývala Feyre.

V hlavním podlaží pracovny – vybaveném ručně tkanými modrými koberci, pro které se Feyre vydala do Cesere, aby je vybrala od místních umělců – se nacházela dvě místa k posezení, Rhysův stůl a dvojice stolů poblíž knihovniček. Na protější straně místnosti vedl stupínek k širokému vyvýšenému výklenku obklopenému dalšími knihami a uprostřed prostory byl umístěný obrovský funkční model jejich světa s hvězdami a planetami okolo a s dalšími propracovanými součástmi, které Cassianovi ostatní vysvětlili, ale on usoudil, že ho nudí a rozhodl se je zcela ignorovat.

Aze pochopitelně fascinovaly. Rhys ten model osobně vytvořil před stovkami let. Nejen že dokázal sledovat pohyb slunce, ale také ukazoval čas, a jakýmsi způsobem Rhysovi umožňoval zvažovat existenci života mimo jejich svět a ještě další věci, které Cassian opět okamžitě pustil z hlavy.

Na mezipatře dostupném po zdobeném kovaném točitém schodišti vlevo od vchodu byly další knihy – jen v této místnosti jich byly tisíce –, několik prosklených skříní plných křehkých předmětů, od nichž se Cassian držel dál (z obavy, aby je neroz-

bil svými „medvědími tlapami“, jak Mor popisovala jeho ruce), a pár Feyřiných obrazů.

Dost z nich zdobilo i dolní podlaží. Některé se skrývaly ve stínech, což bylo Feyřiným záměrem, další odhaloval proud světla, jenž se odrážel od řeky na úpatí zatravněného svahu. Cassianova vladařka uměla zachytit svět způsobem, který ho překvapoval. Její obrazy ho občas znepokojovaly. Pravda, kterou znázorňovala, nebyla vždy příjemná.

Párkrát se zastavil u ní v ateliéru, aby se podíval, jak maluje. Překvapivě mu to dovolila.

Při jeho první návštěvě působila Feyre u stojanu napjatě. V jejím obraze poznal vyzáblý hrudní koš, tak vyhublý, že se na něm dala spočítat většina žeber.

Když se všiml povědomého znamínka na nezdravě hubené levé paži vedle hrudníku, zalétl pohledem ke stejnému znaménku uprostřed tetování na její natažené ruce, v níž držela štětec. Jen na ni kývl, aby dal najevo, že pochopil.

Během let, kdy trpěl nouzí, nikdy nebyl tak hubený jako Feyre, přesto chápal hlad zachycený v každém tahu štětce. Zoufalství. Prázdný, pustý pocit, který působil stejně jako ty tóny šedé, modré a bledé, chorobné bílé. Beznaděj černé propasti za tou hrudí a paží. Smrt vyčkávající poblíž jako vrána, která vyhlíží mršinu.

Následující dny na ten obraz často myslel: jaký pocit v něm vyvolával, jak málo chybělo a všichni by přišli o svou vladařku, aniž by ji vůbec poznali.

Rhys přestal míchat čaj a se znepokojivým klidem odložil lžičku.

Cassian zvedl oči k portrétu za vladařovým velkolepým stolem. Zlaté koule vílího světla v místnosti byly nastaveny tak, aby obrazu dodávaly život a lesk.

Feyřina tvář na autoportrétu jako by se na něj smála. Na druhou, jenž seděl zády k ní. Rhys prohlásil, že na něj může dohlížet.

Cassian se modlil, aby bohové dohlíželi na *něj*, když Rhys upil čaj a zeptal se: „Jsi připravený?“

Opřel se v křesle. „Už jsem zvládl postavit do latě spoustu mladých válečníků.“

Rhysovy fialové oči zažhnuly. „Nesta není nějaký nevycválaný hřebeček, který zkouší, kam může zajít.“

„Zvládnou ji.“

Rhys se zadíval do šálku.

Cassian jeho výraz znal. Tak vážný a znepokojivě klidný.

„Tohle jaro jsi odvedl dobrou práci, když jsi dal situaci u Illyrijců do pořádku.“

Cassian se připravil na to, co mělo přijít. Tenhle rozhovor očekával od chvíle, co strávil čtyři měsíce mezi Illyrijci a mírnil vyostřené spory mezi skupinami válečníků, staral se o to, aby byly zajištěny rodiny, jež ztratily otce, syny, bratry a manžely, aby věděly, že je tam proto, aby jim pomohl a vyslechl je, a vůbec dával všemožně najevo, že pokud povstanou proti Rhysovi, zatraceně s nimi zatočí.

Při jarním obřadu krve zahynuli ti nejhorší z nich, včetně odbojného Kallona, jehož arogance nepostačila k tomu, aby mu vynahradila mizerný výcvik. Zabili ho jen pár mil od svahů Ramielu. Cassian nezapomínal, jak si ulehčeně oddechl, když se dozvěděl o mladíkově skonu. Ovšem Illyrijci potom přestali reptat. A Cassian pak věnoval čas opětovnému vybudování jejich oddílů, dohledu na výcvik slibných nových bojovníků a starostem o to, aby zkušeni válečníci byli nadále v dobrém stavu, aby mohli znovu bojovat. Doplnování jejich prořídilých řad Illyrijcům přinejmenším poskytl něco, na co se mohli soustředit, a Cassian věděl, že k tomu nemůže přispět o mnoho víc než občasnou inspekci a schůzí rady.

Mezi Illyrijci tedy nastal mír, alespoň natolik, jak to ve válečnické společnosti vyžadující stálý výcvik šlo. Právě to byl Rhysandův cíl. Nejen proto, že by povstání znamenalo katastrofu, ale kvůli tomuhle. Kvůli tomu, co se, jak Cassian věděl, Rhys chystal říct.

„Myslím, že nastal čas, abys přijal větší odpovědnost.“

Cassian se zatvářil kysele. Takže to bylo tady.

Rhys se uchechtl. „Nechceš mi snad tvrdit, že jsi nevěděl, že ta illyrijská záležitost byla zkouška?“

„Doufal jsem, že ne,“ zabručel Cassian a přitáhl křídla k tělu.

Rhys se potměšile usmál, ale vzápětí zvážněl. „Nesta ovšem není žádná zkouška. Je... jiná.“

„Já vím.“ Poznal to ještě předtím, než ji Kotlík přetvořil. A po tom strašném dni v Hybernu... Nikdy nezapomene slova, která ve Vězení šeptal Řezbář kostí.

Co když ti povím, co mi pošeptaly skály, temnota a moře za ní, Krvavý pane? Jak se na tom ostrově v moři třásli strachem. Jak se chvěli, když se objevila ona. Vzala si něco... něco cenného. Vyrvala to svými zuby.

Co jste to ten den v Hybernu probudili, Princi bastardů?

Ta závěrečná otázka ho vytrhávala z náruče spánku víc nocí, než byl ochotný připustit.

Přinutil se říct: „Od války jsme u ní nepostřehli jediný náznak moci. Podle toho, co víme, její schopnosti pominuly, když se Kotlík roztržil.“

„Nebo možná dřímají, stejně jako spí Kotlík, který je bezpečně ukrytý na Cretee u Drakona a Miryam. Její moc by mohla každým okamžikem povstat.“

Cassianovi přejel mráz po zádech. Věřil, že serafský princ a napůl smrtelná žena dokážou Kotlík skrýt, kdyby však procitl, nedokázali by jeho moc zkrotit oni ani kdokoli jiný.

Rhys řekl: „Měj se na pozoru.“

„Mluvíš, jako by ses jí bál.“

„Ano.“

Cassian zamrkal.

Rhys zvedl obočí. „Proč myslíš, že jsem tě dnes ráno pro ni poslal?“

Cassian zavrtěl hlavou. Neovládl se a krátce se zasmál. Rhys se usmál, propletl prsty za hlavou a opřel se v křesle.

„Musí začít víc chodit na cvičiště, bratře,“ sdělil mu Cassian, když si prohlížel jeho silné tělo. „Určitě nestojíš o to, aby tvá družka odhalila, že máš i slabiny.“

„Když jsme spolu sami, nic proti odhalování slabín nemám,“ prohodil Rhys a Cassian se dal znovu do smíchu.

„Nakope ti Feyre zadek za to, co jsi řekl?“

„Už jsem sluhům sdělil, ať si vezmou na zbytek dne volno, jakmile Nestu vezmeš do Domu.“

„Myslím, že sluhové slychají vaše hádky často.“ Feyre si nebrala servítky, když šlo o to Rhysovi sdělit, že v něčem zašel příliš daleko.

Rhys ho počastoval potouchlým úsměvem. „Hádky nejsou to, co si nepřejí, aby slyšeli.“

Cassian mu úsměv oplatil, přestože v břiše pocítil něco jako bodnutí žárlivosti. Ne že by jim jejich štěstí nepřál, právě naopak. Častokrát, když viděl radost v Rhysově výrazu, musel odejít, aby mu nevyhrkly slzy, protože jeho bratr na tu lásku čekal, zasloužil si ji. Rhys nepřestával odhodlaně bojovat za budoucnost s Feyre. *Za tohle.*

Někdy se však Cassian podíval na ten snubní prsten, na portrét nad stole a na tenhle dům a prostě... po čemsi toužil.

Hodiny odbily půl jedenácté a Cassian vstal. „Užij si to vaše ne-hádání.“

„Cassiane.“

Tón Rhysandova hlasu ho zastavil.

Rhysova tvář byla plná opatrného klidu. „Nezeptal ses, co myslím tou větší odpovědností pro tebe.“

„Předpokládal jsem, že mluvíš o Nestě,“ odvětil Cassian vyhýbavě.

Rhys se na něj však vědoucně zahleděl. „Mohl bys být něčím víc.“

„Jsem tvůj generál. To nestačí?“

„Tobě to stačí?“

Ano, odpověděl málem, ale uvědomil si, že váhá.

„To si piš, že váháš,“ poznamenal Rhys. Cassian se pokusil vykouzlit duchovní štíty, přitom však zjistil, že jsou netknuté. Rhys se usmíval jako kočka. „V tvé tváři může každý číst jako v knize,“ prohodil zlehka. Jeho pobavený výraz se ale vzápětí

vytratil. „Az a já máme dobrý důvod se domnívat, že královny smrtelníků opět kují pikle. Potřebuji, abys to prověřil a vypořádal se s tím.“

„Copak, prohodíme si role? Az teď pro změnu povede Illyrijce?“

„Nehraj si na hlupáka,“ řekl Rhys chladně.

Cassian protočil panenky. Oba věděli, že Azriel by Illyrii raději rozpustil a zničil, než aby jí pomáhal. Stále vedli boj o to, aby svého bratra přesvědčili, že Illyrijci stojí za záchranu.

Rhys hovořil dál: „Azriel toho má teď na starost víc, než je ochotný připustit. Nechci ho zatěžovat dalšími povinnostmi. Pomůžeš mu, když ten úkol přijmeš.“ V Rhysově úsměvu zachytil výzvu. „A všem nám ukážeš, co v tobě skutečně je.“

„Chceš, abych si hrál na zvěda?“

„Jsou i jiné způsoby, jak získat informace, Cassi. Nemusíš jen nahlížet do klíčových dírek. Az není dvořan. Pracuje ve stínech. Ale já potřebuji někoho, kdo bude vystupovat veřejně. A tím budeš ty. Mor ti vysvětlí podrobnosti. Někdy během dneška se vrátí z Vallahanu.“

„Ani já nejsem dvořan. Jak dobře víš.“ Při tom pomyšlení měl žaludek jako na vodě.

„Máš strach?“

Cassian nechal Zřídla na hřbetech rukou zalesknout skrytým ohněm. „Takže se mám vypořádat s královnami, a k tom ještě cvičit Nestu?“

Rhys se opřel v křesle a svým mlčením to potvrdil.

Cassian vykročil k zavřeným dveřím a přitom se snažil polknout pěknou řádku kleteb. „To nás čeká pár pěkně dlouhých měsíců.“

Byl skoro u dveří, když Rhys tiše řekl: „Tebe rozhodně.“

„Nechala sis ten bojový oblek, který jsi nosila za války?“ zeptal se Cassian Nesty namísto pozdravu, když vkročil do vstupní síně. „Zítra ho budeš potřebovat.“

„Řekla jsem Elain, ať jí ho sbalí,“ odpověděla Feyre usazená na schodech, aniž by pohlédla na sestru, která stáhla nepřirozeně vzpřímená u paty schodiště. Cassiana napadlo, jestli si už vladařka všimla, jak se z domu vytrácejí sluhové.

Tajné pobavení ve Feyřiných očích mu napovědělo, že o tom ví své. I o tom, co jí za pár minut čeká.

Cassian byl rád, že se odtud taky ztratí. Nejspíš bude muset doletět až k moři, aby Rhyse neslyšel. Nebo necítil jeho moc, až... Cassian se zarazil, než tu myšlenku stihl dokončit. On i jeho bratři udělali tlustou čáru za mladickými hloupostmi, jako když si to rozdali s každou ženou, která o ně projevila zájem, často ve stejné místnosti jako ostatní. Teď už byli jinými muži. Chtěl, aby to tak zůstalo.

Nesta jen zkrížila ruce na hrudi.

„Přeneses nás do Domu?“ zeptal se Feyre.

Místo odpovědi se vedle něj ozvala Mor: „Udělám to já.“ Mrkla na Feyre. „Někdo tu má neodkladnou schůzku s Rhysánkem.“

Cassian se zazubil, když Mor vyšla z obytného křídla. „Myslím, že se dnes objevíš až později.“ Rozpřáhl ruce, přivinul ji k hrudi a pevně ji k sobě přitiskl. Její po pás dlouhé zlaté vlasy voněly po studených mořích.

Na oplátku ho také objala. „Nechtělo se mi čekat do odpovědi. Ve Vallahanu už je sněhu po kolena. Potřebovala jsem trochu slunce.“

Cassian se odtáhl a prohlédl si její krásnou tvář, kterou znal stejně důvěrně jako svou vlastní. Navzdory jejím slovům se jí v hnědých očích zračily stíny. „Co se stalo?“

Feyre vstala. Taký si všimla, jak je Mor napjatá. „Nic,“ odpověděla Mor a přehodila si vlasy přes rameno.

„Lhářko.“

„Později ti všechno povím,“ slíbila a pohlédla na Nestu. „Zítra by sis měla vzít bojový oblek. Při výcviku ve Větrném přístavu tě ochrání proti chladu.“

Nesta na ni upřela znužený ledový pohled.

Mor se na ni zase zářivě usmála.

Feyre uznala, že je to vhodný okamžik, aby mezi ně nenuceně vstoupila. Rhysův štít, jenž ji obklopoval, byl stále pevný jako ocel. Za chvíli ovšem budou i tak zpropadeně blízko. „Dnes tě necháme, aby ses v Domě ubytovala. Můžeš si vybalit věci. Když budeš chtít, můžeš si odpočinout.“

Nesta neodpověděla.

Cassian si zajel rukou do vlasů. Kéž jim je Kotlík milostivý. Rhys od něj očekával politické hry, a on nedokázal řešit ani *takové* situace?

Mor se uculila, jako kdyby mu tu myšlenku vyčetla z obličejů. „Blahopřeji ti k povýšení.“ Zavrtěla hlavou. „Dvořan Cassian. Nikdy by mě nenapadlo, že se něčeho takového dočkám.“

Feyre se zahihňala. Ovšem Nesta k němu sklouzla překvapeným a ostražitým pohledem. Už jen proto, aby ji předběhl, jí sdělil: „Žádný strach, pořád jsem parchant a nicka.“

Nesta stiskla rty.

Feyre jí opatrně řekla: „Brzy si promluvíme.“

Nesta to opět ponechala bez odpovědi.

Zdalo se, že s Feyre dočista přestala mluvit. Aspoň však hodlala odejít do Domu po dobrém.

Napůl po dobrém.

„Půjdem?“ navrhla Mor a nabídla oběma rámě.

Nesta hleděla do země. Tvář měla bledou a pohublou a oči jí žhnuly.

Feyre zachytila Cassianův pohled. Už jen ten stačil, aby z něj vyčetl vše, oč ho snažně prosila.

Nesta ji obešla, uchopila Mor za loket a přitom pozorovala jakýsi bod na zdi.

Mor se na něj rozpačitě koukla, ale Cassian se neodvážil oplátnit jí pohled. Nesta se na ně sice nedívala, ale věděl, že vše vidí, slyší a posuzuje.

Proto pouze vzal Mor za druhou ruku a mrkl na Feyre, než se všichni vytratili ve větru a temnotě.

Mor je přenesla na oblohu přímo nad Dům větru.

Než Nesta stihla postřehnout pád, při němž by jí žaludek vyskočil až do krku, ocitla se v náručí Cassiana, jenž roztáhl křídla a zamířil ke kamenné terase. Bylo to dávno, co ji naposledy držel a ona viděla město, které z výšky vypadalo tak malé.

Když se snesl níž a Morrigan na ně mávla a uprostřed smrtícího pádu jednoduše zmizela, Nesta si uvědomila, že ji sem mohl zanést sám. Pravidla Domu byla jednoduchá: díky mocným ochranným kouzlům se nikdo nemohl přenést přímo dovnitř, takže návštěvníci mohli buď vyjít po deseti tisících schodů přenést se a seskočit z děsivé výšky na terasu, a nejspíš si přitom zlámat kosti, nebo se přenést ke kraji kouzelné hradby s někým, kdo měl křídla a mohl zbytek cesty doletět. Být ale v Cassianově náručí... Raději by riskovala, že si při seskoku na terasu poláme všechny kosti v těle. Naštěstí během několika vteřin přistáli.

Jakmile dopadla nohama na větrem ošlehané kameny, vytrhla se mu z objetí. Cassian ji pustil, složil křídla za zády a zůstal stát u zábradlí. Dole a za ním se třpytil Velaris.

V uplynulém roce tu strávila několik týdnů – během toho strašného období potom, co ji proměnili ve vílu. Tehdy Elain zoufale prosila, ať dá nějak najevo, že chce žít. Skoro nespala ze strachu, že Elain skočí z terasy nebo se příliš nakloní z některého z bezpočtu oken. Nebo se prostě vrhne dolů z těch deseti tisíc schodů.

Při té záplavě vzpomínek a tom ohromujícím pohledu na lesklou stuhu Sidry hluboko dole a na palác z rudého kamene postavený na srázu hory s plochým vrcholem se jí sevřelo hrdlo.

Schovala ruce do kapes a zalitovala, že si nevezala teplé rukavice, které jí vnucovala Feyre. Odmítla je. Tedy spíš je odmítla mlčky, protože od toho, co opustily pracovnu, sestře neřekla půl slova.

Částečně proto, že se bála, co by vypustila z úst.

Nyní na sebe s Cassianem dlouze hleděli.

Vítr mu cuchal po ramena dlouhé vlasy, ale podle toho, jak málo si všimal chladu, který byl tady vysoko nad městem daleko pronikavější, by klidně mohl stát na poli vprostřed léta. Zato ona měla co dělat, aby jí zuby samým cvakáním nevypadaly z lebky.

Nakonec Cassian prohlásil: „Budeš bydlet ve své staré komnatě.“

Jako kdyby měla na tohle místo nějaký nárok. Nebo na jakékoli místo.

Cassian pokračoval: „Má komnata je o poschodí výš.“

„K čemu to potřebuji vědět?“ Ta slova z ní vyšlehla.

Vykročil ke skleněným dveřím vedoucím do nitra hory. „Pro případ, že bys měla noční múru a potřebovala bys, aby ti někdo přečetl příběh,“ odvětil nevzrušeně s lehkým pousmáním. „Třeba jednu z těch košilatých knížek, které máš tolik v oblibě.“

Zlostně se nadechla, ale prošla dveřmi, které jí podržel, a div si nepovzdechla, když ucítila teplo, jímž byly chodby z rudého kamene prodchnuté. Její nové obydlí. Místo k přespaní.

Tohle místo pro ni nebylo domovem. Stejně jako nebyl domovem její byt.

Nepovažovala za domov ani otcův krásný nový dům, než ho Hybernští napůl zničili. Domov nebyla ani jejich chalupa, ani skvostné sídlo předtím. *Domov* bylo cizí slovo.

Toto patro Domu však znala velmi dobře: vlevo byla jídelna a schodiště vpravo by ji dovedlo o dvě poschodí dolů k její komnatě nebo do kuchyně ještě o jedno níž. Knihovna se nacházela v nesmírné hloubce pod tím vším.

Nezáleželo jí na tom, kde bude bydlet, až na to, že na jejím poschodí byla příhodně umístěná i malá soukromá knihovna, což bylo místo, kde objevila ty košilaté knihy, jak jim říkal Cassian. Během týdnů, které tu prvně strávila, jich zhltnula pár tuctů, když prahla po záchranném laně, jehož by se mohla chytit, než se zhroutí, než začne rvát nad tím, co udělali s jejím tělem, s jejím životem a co napáchali na Elain. Elain, která nechtěla jíst, mluvit ani dělat cokoli jiného.

Elain, které se nějak podařilo se všemu *přizpůsobit*.

Měsíce před válkou i během ní Nesta nějak zvládala. Vstoupila do tohoto světa s těmito lidmi a najednou to viděla... budoucnost.

Dokud si ji nenašli král Hybernu a Kotlík. Dokud nepochopila, že všechny, na kom jí záleželo, by využili, aby jí ublížili, aby ji zlomili nebo vehnali do pasti. Do té poslední bitvy, kdy nedokázala zabránit smrti tisíce Illyrijců, místo nichž mohla zachránit jen jednoho.

Jeho. Udělala by to znovu, kdyby ji k tomu situace přinutila. A to vědomí... Nedokázala snést ani tuto pravdu.

Cassian zamířil po schodech dolů a z každého jeho pohybu číšela neotřesitelná arogance.

„Nepotřebuji, abys mě doprovázel do pokoje.“ Bez ohledu na to, že jeho komnaty ležely také tím směrem. „Vím, jak se tam dostat.“

Zakřenil se na ni přes svalnaté rameno a pokračoval v cestě dolů. „Chci se jen ujistit, že dorazíš na místo v jednom kuse předtím, než se ubytuju.“ Kývl k odpočívadlu, jež právě míjeli. K oblouku, jenž vedl do chodby, kde měl ložnici. Věděla to jen díky tomu, že v prvních týdnech, které prožila jako vznešená víla, neměla moc co dělat, kromě toho, že bloumala po paláci jako duch.

Cassian přikývl. „Az má pokoj ob jedny dveře vedle.“ Se-stoupili do úrovně, kde se nacházela její ložnice, a Cassian si spokojeně vykračoval chodbou. „Ale asi se s ním nepotkáš.“

„Má mě tu špehovat?“ Její slova se odrazila od červených kamenů.

Cassian stroze odvětil: „Prý bude bydlet raději tady než v domě u řeky.“

V tom se shodli. „Proč?“

„Nevím. Az je už takový. Má rád svůj klid.“ Pokrčil rameny a vílí světlo linoucí se ze zlatých svícňů na zdech mu pozlatilo drápy na vrcholech křídel. „Bude se držet stranou, takže tu většinou budeme jenom ty a já.“

Neodvážila se na to odpovědět. Na všechno, co jeho prohlášení naznačovalo. Bude tu sama... s Cassianem. Tady.

Cassian se zastavil před známými dřevěnými obloukovými dveřmi. Opřel se o zárubeň a oříškovými očima sledoval každý její krok.

Věděla, že Dům patří Rhysovi. Věděla, že celé Cassianovo živobytí platí Rhys, stejně jako podporoval všechny členy svého nejužšího kruhu. Věděla, že nejjednodušším a nejpalcivějším způsobem, jak Cassiana podráždit a ublížit mu, by bylo poukázat na tuto skutečnost, přimět ho zapochybovat o vlastní práci a o tom, zda si zaslouží zde být. Instinkty ji k tomu nabádaly, jejich vlna sílila a volily každé slovo tak, aby bodalo a zraňovalo. Tento dar měla odjakživa, pokud se tak dal ovšem nazvat. A přesto to nebyla kletba, ne úplně. Ten talent už jí v životě dobře posloužil.

Když se zastavila před dveřmi ložnice, Cassian si zkoumavě prohlédl její tvář. „Ven s tím, Nes.“

„Neříkej mi tak.“ Předhodila mu ta slova jako návnadu. Ať si myslí, že je zranitelná.

On se však odstrčil od dveří a přitáhl křídla k tělu. „Potřebuješ teplé jídlo.“

„Nestojím o ně.“

„Proč?“

„Protože nemám hlad.“

Byla to pravda. Chuť k jídlu byla první věcí, která jí po bitvě opustila. Jedla jen proto, že jí k tomu vedly instinkty a při občasných společenských příležitostech se od ní čekávalo, že bude předstírat, že jí není všechno dokonale ukradené.

„Bez jídla v břiše nevydržíš zítra při výcviku ani hodinu.“

„Na tom přišerném místě se cvičit nebudu.“ Nenáviděla Větrný přístav od první chvíle, kdy ho spatřila, chladný, pochmurný a plný lidí s drsnými tvářemi bez smyslu pro humor.

Zřídlo na hřbetě Cassianovy levačky se zalesklo. Z drahokamu se odvinul pás rudého světla a obmotal kliku. Trhl železnou rukojetí dolů, a když se dveře s vrzáním prudce otevřely, zmi-

zel jako dým. „Dostala jsi rozkaz a k němu náhradní možnost, kterou můžeš přijmout. Pokud se chceš vrátit do země smrtelníků, posluž si.“

Tak jdi někam jinam.

Nejspíš by řekl té domýšlivé Morrigan, ať ji hodí za hranici jako nějaký žok.

A Nesta by mu vmetla do očí, že jen blafuje, až na to, že... věděla, čemu by tam na jihu čelila. Válka příliš nepomohla tomu, aby smrtelníci začali na víly pohlížet přátelštěji.

Neměla kam jít. Elain možná oplakávala život, který ji čekal s Graysenem, ale přesto tu našla své místo, svou roli. Starala se o zahrady Feyřina bezmála paláce u řeky, pomáhala obyvatelům Velarisu při obnově zničených zahrad – našla své poslání, radost a *přátele*: ty dva poloviční přízraky, které pracovaly v Rhysandově domácnosti. Jenomže její sestře šly tyto věci vřdycky lehce. Elain byla díky nim výjimečná.

Proto taky Nesta ze všech sil bojovala, aby Elain za každou cenu ochránila.

Kotlík to zjistil. I král Hybernu.

Popadla na ni dávná neúprosná tíha a lákalo ji zapomnění. „Jsem unavená.“ Její slova našťestí vyzněla nevyrazně.

„Tak si pro dnešek odpočiň,“ řekl Cassian o něco tišším hlasem. „Mor nebo Rhys nás zítra po snídani přenesou do Větrného přístavu.“

Nic na to neodpověděla. Cassian hovořil dál: „Začneme zlehka: dvěma hodinami výcviku, pak si dáme oběd, po kterém tě přeneseme zpátky sem a setkáš se s Clotho.“

Neměla sílu se na výcvik a na práci v knihovně u velebnězek podrobně vyptávat. Bylo jí to lhostejné. Ať ji Rhysand, Feyre, Amren a Cassian nutí dělat ty pitomosti. Ať si myslí, že tím něco nepatrně změní.

Nesta se nenamáhalo s odpovědí. Prošla obloukem do ložnice. Cítila však, jak na ni Cassian upírá pohled a posuzuje, jak kráčí přes práh, jak se zachytila záručně a jak zatnula prsty, než dveře zabouchla.

Nesta udělala pár kroků do ložnice a vyčkávala. Pomrkávala v oslnivém světle, které proudilo dovnitř řadou oken na protější stěně. Zášourání bot o kámen jí potvrdilo, že Cassian odešel.

Když zvuky jeho kroků zcela odezněly, prohlédla si místnost před sebou. Od poslední se nijak nezměnila. Dveře, kterými byla propojena s Elaininými starými komnatami, teď byly zamčené.

Do prostorného pokoje se snadno vešla obří postel s nebesy u zdi po její levici stejně jako malý kout k sezení po pravé straně s pohovkou a dvěma křesly. Zdi před zákoutím vévodil krb z umělecky opracovaného mramoru, v němž našťástí neplál oheň, a po celé místnosti leželo množství koberců, jež chránily před chladem stoupajícím z kamenné podlahy.

To však nebylo to, co se jí na tom pokoji zamlouvalo. Líbilo se jí to přímo před ní: řada oken, odkud byl výhled na město, řeku, rovínu a vzdálený třpyt moře za tím vším. Celá ta krajina, všichni ti lidé tak daleko. Jako kdyby se palác vznášel v oblacích. Některé dny byla mlha nahoře tak hustá, že zakryla scenerii dole, a svíjela se natolik blízko okna, že ji Nesta dokázala rozčísnout prsty.

Teď se však kolem nevznášely žádné cáry mlhy. Za okny bylo vidět jen jasný den na počátku podzimu. Sluneční paprsky ji téměř oslepovaly.

Vteřiny ubíhaly. Minuty.

V uších jí narůstal známý řev. Těžká prázdnota ji stahovala se stejnou jistotou jako kostnaté ruce nějakého tvora z vílího rodu, které jí obemkly kotník a strhly ji pod temnou hladinu. Se stejnou jistotou, s jakou ji ponořili do věčné ledové vody v Kotlíku.

Nestino tělo se stalo vzdálenou cizí věcí, když zatahovala těžké šedé sametové závěsy a utínala proud světla. Místnost se postupně nořila do tmy. Nesta si nevšímala tří vaků a dvou truhlic vedle toaletního stolku a došla k posteli.

Tak tak že zvládla stáhnout střevice, než vklouzla pod vrstvy bílých peřin a pokrývek, zavřela oči a nadechla se.

A dýchala.

A dýchala.

4

Mor zabrala stolec v kavárně na břehu řeky. Jednu ruku měla položenou na opěradle kované židle a druhá elegantně spočívala na překřížených kolenou. Cassian se zastavil pár stop od labyrintu stolů podél chodníku a při pohledu na ni se usmál: nakláněla hlavu ke slunci, rozpuštěné vlasy se jí leskly a vlnily se kolem ní jako roztavené zlato, a jak se vyhřívala, na plných rtech jí pohrával úsměv.

Vždycky si užívala slunce. I pět set let potom, co opustila to vězení, kterému říkala domov, a zrůdy, jež se prohlašovaly za její příbuzné, si jeho přítelkyně – v podstatě jeho sestra – stále vychutnávala každíčkou chvíli na slunci. Jako kdyby ji prvních sedmnáct let života, jež strávila v temnu Vytesaného města, stále provázelo jako Aze jeho stíny.

Cassian přistoupil ke stolku a odkašlal si. Vlídne se usmíval na ostatní zákazníky i na lidi na nábrežním chodníku, kteří na něj zírali nebo mávali, a když se posadil, Mor už se culila a hnědé oči se jí pobaveně leskly. „Nezačínej,“ varoval ji, sklopil křídla kolem opěradla židle a pokynul majiteli kavárny, který ho už dobře znal a věděl, že mu naznačuje, že chce vodu – ne čaj nebo cukrovinky, které před sebou měla Mor.

Zazubila se a byla tak krásná, až mu to bralo dech. „Nemůžu si užít pohled na to, jak se nad mým přítelem rozplývá někdo v okolí?“

Zakoulel očima a zamumlal díky, když před něj majitel podniku postavil džbán s vodou a sklenici.

Když odešel obsluhovat další stoly, Mor řekla: „Mám dojem, že si vzpomínám na doby, kdy tě podobné věci těšily.“

„Byl jsem mladý arogantní pitomec.“ Cítil se trapně, když si vzpomněl, jak si hrdě vykračoval po městě po vítězných bitvách nebo úspěšných výpravách a byl přesvědčený, že si zaslouhuje chválu neznámých lidí. Vyžíval se v těch ptákovinách až moc dlouho. Až když Amarantha uvěznila Rhyse – až když Rhys přinesl neskutečnou oběť, aby město ochránil, a Cassian procházel po zdejších ulicích a viděl v tolika tvářích zklamání a strach, pochopil, jaký byl blázen.

Mor si odkašlala, jako by vytušila, kam se ubírají jeho myšlenky. Nevládla stejným nadáním jako Rhysand, ale přežila Dvůr nočních mūr, takže se naučila číst i ty nejméně nápadné výrazy. Jak mu kdysi vysvětlila, na tom mizerném dvoře mohlo pouhé mrknutí znamenat rozdíl mezi životem a smrtí. „Tak už se zabydlela?“

Cassian věděl, o kom je řeč. „Rozhodla se trochu prospat.“

Mor si odfrkla.

„Nech to být.“ Jeho pozornost se upřela k třpytivé Sidře jen pár stop od nich. „Prosím, nech to být.“

Mor upila čaj jako zosobněná elegantní nevinnost. „Bylo by lepší vyklopit ji na Dvůr nočních mūr. Tam by vyložené prospívala.“

Cassian při té urážce, která byla současně pravdou, zatnul zuby. „Přesně od takového života se ji snažíme odvést.“

Mor ho odhadovala a přitom zamrkala hustými řasami. „Trápí tě, když ji tak vidíš.“

„Všechno mě trápí.“ Jeho vztah s Mor se vždycky nesl v tomto duchu: pravda za každou cenu, ať je sebevíc krutá. Od toho, co se spolu poprvé a naposledy vyspali, když příliš pozdě zjistil, že mu zatajila ty strašlivé důsledky. Když uviděl její zmučené tělo a pochopil, že i když mu lhala, stále v tom sehrál svou roli.

Dlouze vydechl a zahnal tu krví zbrocenou vzpomínku, jež mu i po pěti stech letech šířila mysl. „Trápí mě, že se z Nesty stalo... tohle. Trápí mě, že si s Feyre jdou v jednom kuse po

krku. Trápí mě, že tím Feyre trpí, a vím, že Nesta taky. Trápí mě...“ Poklepal prsty o stůl a pak se napil vody. „Vážně o tom nechci mluvit.“

„Dobře.“ Vánek načechrál vzdušnou látku Mořiných tmavě modrých šatů.

Opět si dopřál chvilku, aby obdivoval její dokonalou tvář. Kromě katastrofálních následků, jimž po jejich společné noci čelila Mor, došlo taky k příšerné roztržce mezi ním a Rhysem a Azriel zuřil svým vlastním tichým způsobem, takže Cassian veškerou další touhu po Mor raději potlačil. Chtěl se změnil v náklonnost a všechny romantické city v rodinná pouta. Přesto mohl stále obdivovat její oslnivou krásu tak, jako by obdivoval jakékoli umělecké dílo. I když dobře věděl, že Mořino nitro je ještě daleko krásnější a dokonalejší než její zevnějšek.

Napadlo ho, jestli si to sama uvědomuje.

Znovu se napil a vyzval ji: „Pověz mi, co se stalo ve Vallahanu.“ V prastarém hornatém vílím území za severním mořem panoval neklid už před válkou s Hybernem a v různých obdobích dějin bylo jak nepřítelem Prythianu, tak jeho spojencem. Teprve se ukáže, jakou úlohu prchlivý vallahanský král a tamní hrdý lid sehrají v tomto jejich novém světě, ačkoli jejich osud nyní podle všeho do značné míry závisel na Mořině časté přítomnosti v roli Rhysovy vyslankyně u králova dvora.

Oči Mor skutečně zvažněly. „Nechtěl jsem podepsat novou dohodu.“

„Do prdele.“ Rhys, Feyre a Amren na dohodě pracovali měsíce s přispěním spojenců z ostatních dvorů a území. Do příprav se nejvíc zapojil Helion, vladař Denního dvora a Rhysův nejbližší spojenc. Helionu Čarobijci se v nepokryté naduté aroganci nemohl nikdo rovnat. Nejspíš si tu přezdívku vymyslel sám. Měl však k dispozici tisíc knihoven a všechny je využil při sepisování dohody.

„Strávila jsem na tom zatraceném dvoře týdnů,“ pokračovala Mor a dloubala lžičkou do nadýchaného pečiva vedle šálku. „Div mi neumrzl zadek, jak jsem se snažil líbat jim jejich stu-

dené zadnice, a král a královna dohodu nakonec odmítli. Zrána jsem se vrátila domů, protože mi bylo jasné, že nestojí o to, abych na ně na poslední chvíli tlačila. Měla jsem tam koneckonců být na přátelské návštěvě.“

„Proč tu dohodu nepodepíšeš?“

„Protože ty hloupé královny smrtelníků dělají potíže. Ještě stále nerozpustily své vojsko. Královna Vallahanu se mě dokonce zeptala, k čemu by byla mírová dohoda, když by další válka, tentokrát proti smrtelníkům, mohla posunout hranice území daleko na jih od zdi. Pochybuji, že Vallahan má zájem o mír. Nebo o spojenectví s námi.“

„Takže si Vallahan přeje další válku, aby rozšířil své území?“ Už po válce před pěti sty lety si zabrali víc, než na co měli nárok.

„Nudí se,“ řekla Mor a znechuceně se zamračila. „A smrtelníci jsou navzdory postojům královen podstatně slabší než my. Vpád do jejich zemí je lahodným ovocem, které se dá snadno utrhnout. Montesere a Rask to nejspíš vidí stejně.“

Cassian zasténal k nebi. Během poslední války se obávali, že se tahle tři území spojí s Hybernem. Kdyby k tomu došlo, neměli by nejmenší šanci přežít. Smrt jejich krále nijak neumenšila zlost Hybernských. Mohli by znovu shromáždit vojsko. A pokud by se spojili s Vallahanem, pokud by se k nim Montesere a Rask přidaly s cílem zabrat si další území na úrok smrtelníků... „Už jsi o tom pověděla Rhysovi.“

Nebyla to otázka, ale Mor přesto přikývla. „Proto po tobě chce, abys zjistil, co mají za lubem královny smrtelníků. Vezmu si na pár dní volno a pak se vrátím do Vallahanu. Ale Rhys potřebuje vědět, jak se k celé té věci staví královny smrtelníků.“

„Takže máš za úkol přesvědčit Vallahan, ať nerozpoutá další válku, a já mám za úkol o tomtéž přesvědčit královny smrtelníků.“

„Nedostaneš se do jejich blízkosti,“ odpověděla Mor zpříma. „Ovšem z toho, co jsem vypožorovala ve Vallahanu, jsem pochopila, že něco chystají. Něco plánují. Jenom nemůžeme přijít

na to, oč jde nebo jak by mohli být smrtelníci tak hloupí, aby se pouštěli do války, v níž nemůžou vyhrát.“

„Potřebovali by nějaké zbraně, které by jim poskytly výhodu.“

„A to je to, co musíš odhalit.“

Cassian poklepal nohou o kameny na chodníku. „Hlavně žádný stres.“

Mor dopila čaj. „Úloha dvořana neznamená jen hezké šaty a nákladné večírky.“

Zamračil se. Dlouhou chvíli strávili v přátelském mlčení, ačkoli Cassian napůl naslouchal šepotu větru nad Sidrou, veselému hovoru lidí okolo nich a cinkání příborů o talíře. Mor mu s radostí dopřála klid na přemýšlení a začala se znovu slunit.

Cassian se napřímil. „Je tu někdo, kdo královně zná jako vlastní boty a může nám poskytnout informace.“

Mor otevřela oko, pomalu se naklonila vpřed a přitom jí kadeře sklouzly podél těla jako zlaté říční vlny. „Vážně?“

„Vassa.“ Cassian neměl se zapuzenou královnou smrtelníků moc do činění. Vassa byla jediná dobrá žena v kroužku přeživších královen. Její družky ji zradily a prodaly ji černokněžníkovi, který ji zaklel, aby byla ve dne ohnivým ptákem a v noci ženou. Měla štěstí. Druhou odbojnou královnou vydaly Attorovi, který ji nabodl na stojan lampy na mostě nedaleko od místa, kde nyní Cassian s Mor seděli.

Mor kývla. „Třeba by nám mohla pomoci.“

Opřel se lokty o stůl. „Lucien žije s Vassou. A s Jurianem, který má být naším vyslancem v zemích smrtelníků. Může si to vzít na starost.“

Mor se opět zakousla do zákusku. „Lucienovi už nemůžeme plně důvěřovat.“

Cassian se zarazil. „Jak to?“

„Přestože je Elain tady, sblížil se s Jurianem a Vassou. Teď s nimi žije z vlastní vůle, nejen jako vyslanec, ale jako jejich přítel.“

Cassian si probral, co se k němu doneslo a co vypožoroval při setkáních s Lucienem po konci války. Snažil se na to nahlí-

žet očima Rhyse a Mor. „Měsíce se snažil pomoci vyřešit politickou situaci ohledně toho, kdo vládne prythianské části území smrtelníků,“ odvětil zvolna. „Proto nám o Vasse nemůže podat nestranné informace.“

Mor vážně přikývla. „Lucien může mít dobré úmysly, ale jeho zprávy budou ovlivněné v jejich prospěch, i když si to nemusí uvědomovat. Potřebujeme někoho, kdo nepatří do jejich malé bubliny a bude pro nás získávat informace a zprávy.“ Dojedla zákusek. „Což jsi ty.“

Dobrá. To dávalo smysl. „Proč jsme se s Vassou doted' nespojili?“

Mor mávla rukou, avšak tomu nenucenému gestu protiřečil stísněný výraz v jejích očích. „Protože teprve teď shromáždíme všechny souvislosti. Ale rozhodně by sis s ní měl promluvit, jakmile to půjde. Vlastně co nejdřív.“

Cassian přikývl. Ne že by proti Vasse něco měl, ovšem setkání s ní znamenalo mluvit i s Lucienem a Jurianem. S tím prvním se už nějak sžil, zato s tím druhým... Nezáleželo na tom, že vyšlo najevo, že Jurian bojoval na jejich straně. Že smrtelnický generál, jehož Amarantha pět set let mučila, podvedl krále Hybernu, když mu Kotlík vrátil život, a pomohl Cassianovi a jeho rodině vyhrát válku. Cassian toho muže přesto neměl v lásce.

Vstal, sklonil se a rozčepýřil Mor vlasy. „Už jsi mi chyběla.“ Poslední dobou byla často pryč, a když se vrátila, pokaždé měla v očích tíseň, kterou nedokázal přesně určit. „Víš, že bychom tě varovali, kdyby se sem Keir někdy vydal.“ Ten zmetek, který byl jejím otcem, zatím nechtěl, aby splnili slib, jež mu Rhys dal – že může navštívit Velaris.

„Eris pro mě získal čas.“ Její slova byla protkává sžíravou hořkostí.

Cassian tomu ani nechtěl věřit, ale věděl, že právě to Eris udělal na důkaz dobré vůle. Nechal Rhyse vstoupit do své mysli, aby zjistil, proč Keira přesvědčil, ať odloží návštěvu Velarisu na neurčito. Pouze Eris dokázal mocichtivého Keira jaksi ovlivnit

a nabídl mu výměnou za to, že se do města nevypraví, něco, co zůstávalo záhadou. Alespoň pro Cassiana. Rhys to nejspíš věděl. Když se zadíval Mor do bledého obličeje, napadlo ho, že se o tom třeba taky dozvěděla. Eris musel obětovat něco podstatného, aby Mor ušetřil otcovy návštěvy, kterou by Keir pravděpodobně naplánoval na chvíli, kdy by mohl Mor nejvíc trýznit.

„Mně na tom nesejde.“ Mor zlehka mávla rukou a tím to téma uzavřela. Bylo mu jasné, že ji trápí ještě něco, ale svěří se mu, až na to bude připravená.

Cassian obešel stůl a políbil ji do vlasů. „Koukej si odpočnout.“ Než stihla odpovědět, vzlétl na nebe.

Nesta se probudila v hluboké tmě.

Tmě, kterou už roky neviděla. Od toho, co se pro ni ta polorozpadlá chalupa stala vězením a peklem.

Prudce se posadila, přitiskla ruce na hrud' a lapala po dechu. Že by to byl nějaký horečnatý sen za zimní noci? Stále byla v té chalupě, stále trpěla hlady, v chudobě a zoufalství...

Ne. Vzduch v pokoji byl teplý a ona byla v posteli sama. Netiskla se k sestřám, aby se zahřála. V jednom kuse se hádaly, kdo si za nejchladnějších nocí zabere místo uprostřed, nebo za horších letních na kraji.

A i když byla vyhublá jako tehdy během těch dlouhých zim... její tělo bylo taky nové. Vílí. Mocné. Nebo to tak kdysi bylo.

Promnula si tvář a vyklouzla z postele. Podlaha byla prohrátá. Ne jako ledová dřevěná prkna v chalupě.

Tiše došla k oknu. Odhrnula závěsy a shlédla na setmělé město dole. Podél ulic zářila zlatá světla a tančila na klikatém toku Sidry. Za ním ležela rovina postříbřená jen svitem hvězd a studené prázdné moře.

Podívala se na oblohu, ale nedokázala z ní vyčíst, jak dlouho zbývá do svítání. Dlouze se zaposlouchala a usoudila, že palác ještě spí. Všichni tři lidé, kteří tu bydleli.

Jak dlouho spala? Dorazili sem kolem jedenácté ráno a brzy potom usnula. Celý den nesnědla ani sousto. V břicho jí zakručelo.

Ona si toho však nevšimla a opřela se čelem o studené sklo v okně. Nechala se světlem hvězd něžně pohladit po hlavě, tváři, krku. Představovala si, jak jí přejíždí mihotavými prsty po líci, jako to dělala její matka, jen a jen pro ni.

Má Nesto. Elaine se vdá z lásky a protože je krásná, ale ty, má prohnaná královničko... Ty se vdáš, abys dobývala.

Matka by se obracela v hrobě, kdyby věděla, že několik let potom hrozilo, že se Nesta vdá za slabošského syna dřevorubce, který nečinně seděl a přihlížel, jak jeho otec tluče jeho matku. Který se na ni vrhl, když mu dala košem. Který se pokusil vzít si, co mu nenabídla.

Nesta se na Tomase snažila zapomenout. Často se přistihla, že lituje, že ji Kotlík spolu se smrtelností nepřipravil o tyto vzpomínky. Jeho tvář ji dosud občas pronásledovala ve snech. I v myšlenkách, když bděla. Někdy stále cítila jeho drsné ruce, jak ji svírají, až jí na kůži zanechávají modřiny. Někdy jí jazyk stále pokrývala měděná chuť jeho krve.

Odtáhla se od okna a znovu se zahleděla na vzdálené hvězdy. Napůl se ptala, jestli umí mluvit.

Má Nesto. Tak jí matka odjakživa říkala, dokonce i na smrtelném loži, bledá a vysílená tyfem. Má královničko.

Nestu ten titul kdysi těšil. Ze všech sil se snažil dostat příslibu, který v sobě nesl. Nechala se unášet oslnivým životem, který zmizel jako dým, jakmile se na ně vrhli věřitelé a její takzvaní přátelé se neukázali být ničím víc než závistivými zbabělci, kteří se skrývali za usměvavými maskami. Žádný z nich nenabídl pomoc, aby zachránil Archeronovy před bídou.

Předhodili je všechny vlkům – pouhé děti a muže, který se hroutil před očima.

A tak se Nesta stala vlkem. Vyzbrojila se neviditelnými zuby a drápy a naučila se útočit rychleji, krutěji a smrtelněji. Vychutnávala si to. Když však přišel čas dát vlkovi sbohem, uvědomila si, že ji mezitím pozřel.

Světla hvězd se třepotala nad městem, jako kdyby souhlasně pomrkávala.

Nesta zatnula ruce v pěst a zalezla zpět do postele.

Kotlík ho zatrat', možná neměl přistoupit na to, že ji sem přinese.

Cassian ležel na gigantické posteli, dost velké, aby se na ní mohli bok po boku vyspat tři illyrijští válečníci i s křídly, a nemohl usnout. Za posledních pět set let se toho v té malé komnatě moc nezměnilo. Mor čas od času reptala, že chce Dům větru zvelebit, ale jemu se ten pokoj líbil tak, jak byl.

Probudil ho zvuk zavíraných dveří a vmžiku byl ostražitý. S bušícím srdcem vytáhl z pouzdra dýku, kterou ponechával na nočním stolku. Dvě další měl schované pod matrací, další sadu nad dveřmi a dva meče ukrýval pod postelí a v zásuvce prádelníku. A to šlo pouze o jeho sbírku. Jen Matka věděla, co měl Az uložené u sebe v komnatě.

Předpokládal, že spolu s Azem, Mor a Rhysem za těch pět set let, co Dům větru využívali, naplnili palác zbraněmi, které by postačily k vybavení menší legie. Ukryli, uložili a zapomněli jich tolik, že bylo dost dobře možné, že když se člověk posadí na pohovku, něco ho píchne do zadku. Taky bylo dost dobře možné, že z většiny zbraní už v pochvách nezbývá víc než hromádka rzi.

Ovšem ty ve svém pokoji udržoval naolejované a čisté. Připravené.

Dýka se zaleskla ve světle hvězd a Zřídla se mu rudě zamihotala, když pomocí magie prozkoumával chodbu za dveřmi.

Žádná hrozba se však neobjevila, žádný nepřítel nepronikl novými ochrannými kouzly. Víc než před rokem sem vtrhli hibernští vojáci a málem se v knihovně dostali k Feyre a Nestě. Nezapomněl na to. Na hrůzu v Nestině tváři, když se k němu hnala s nataženýma rukama.

Avšak ten zvuk v chodbě... Okamžik nato mu došlo, že to je Azriel.

To, že ty dveře vůbec zaslechl, znamenalo, že ho Az upozorňuje, že se vrátil. Nechtěl s ním mluvit, ale chtěl mu dát vědět, že je doma.

Cassian zůstal sedět a hleděl do stropu. Jeho Zřídla znovu pohasla. Dýku vrátil do pouzdra a položil na noční stolek. Z postavení hvězd vyčetl, že je něco po třetí. Úsvit byl ještě daleko. Měl by se zkusit prospat. Zítra ho čeká dost perný den.

Jako by se jeho neslyšná prosba rozlétla do světa, protože mu v mysli zavrňel příjemný mužský hlas. *Co že ponocuješ?*

Cassian zapátral po obloze za řadou oken, jako kdyby čekal, že zahlédne, jak tam Rhys prolétá. *Mohl bych se tě zeptat na to samé.*

Rhys se tiše zasmál. *Jak jsem řekl, musel jsem se své družce omluvit.* Po dlouhé, potměšilé odmlce dodal. *Dáváme si přestávku.*

Cassian se zasmál. *Nech tu nebohou ženu spát.*

O tu poslední dávkou omluv si řekla ona. Z každého jeho slova číselo čistě mužská spokojenost. Neodpověděl jsi mi na otázku.

Proč mě špehuješ uprostřed noci?

Chtěl jsem se ujistit, že je všechno v pořádku. Nemůžu za to, že už jsi byl vzbůru.

Cassian tiše zaúpěl. *Jde to. Jakmile jsme sem dorazili, Nesta šla spát a už z postele nevylezla. Předpokládám, že ještě spí.*

Přiletěli jste sem před jedenáctou.

Já vím.

Je čtvrt na čtyři v noci.

Já vím.

Rhysovo mlčení bylo natolik výmluvné, že Cassian dodal: *Neplet se do toho.*

To by mě ve snu nenapadlo.

Cassian nijak zvlášť nestál o to vést tenhle druh rozhovoru, ne ve tři ráno a rozhodně ne dvakrát za jediný den. *Zítra večer se ti ozvu se zprávou, jak dopadla první lekce.*

Rhysova odmlka byla opět příliš významná, aby se dala ignorovat. Nakonec však řekl: *Mor vás přenesse do Větrného přístavu. Dobrou noc, Cassi.*

Zákmit temnoty v jeho mysli se rozplynul a Cassian pocítil prázdno a chlad.

Zítřka ho čeká bitva, jakou ještě nezažil.

Musel se ptát, nakolik ten den přečká v jednom kuse.

5

„Když to nesníš, za půl hodiny toho budeš litovat.“

Nesta usazená u dlouhého stolu v jídelně v Domě větru vzhledla od talíře s míchanými vajíčky a misky kaše. Kostí měla dosud ztěžklé spánkem, který jí na náladě taky nepřidal, když odpověděla: „Já to jíst nebudu.“

Cassian se pustil do své porce – skoro dvojnásobku toho, co stálo před ní. „Buď to, nebo nic.“

Nesta seděla na židli dočista bez hnutí. Zřetelně si uvědomovala každý pohyb bojového oděvu, který měla na sobě. Už zapomněla, jaké to je nosit kalhoty. Jak si připadá obnažená, když jsou jí vidět stehna a zadek.

Cassian byl naštěstí zaujatý čtením nějaké zprávy a nedíval se na ni, když vklouzla do jídelny a svezla se na židli. Ohlédla se ke dveřím s nadějí, že se snad objeví nějaký sluha. „Dám si toust.“

„Energii z něj spálíš během deseti minut a budeš unavená.“ Cassian kývl ke kaši. „Nalij do ní trochu mléka, jestli chceš, aby byla stravitelnější.“ Než se stihla vytasit se svým požadavkem, dodal: „Cukr nemáme.“

Sevřela lžici v prstech. „To má být trest?“

„I u něj platí, že ti dodá energii krátce a nárazově a pak ochabneš.“ Strčil si vajíčka do úst. „Potřebuješ udržet energii po celý den na stejné úrovni. Jídlo plné cukru a nanicovatý chléb ji jen dočasně navýší. Libové maso, celozrnná strava, ovoce a zelenina tě do značné míry posílí a zasytí.“

Poklepala prsty o hladký stůl. Už u něj seděla několikrát předtím s členy Rhysandova dvora. Dnes, když tu byli jen oni dva, jí připadal obscénně velký. „Hodláš mi diktovat ještě v dalších oblastech mého každodenního života?“

Pokrčil rameny a nenechal se rušit v jídle. „Nedávej mi důvod přidat na seznam nějaké další.“

Arogantní pitomec.

Cassian znovu kývl ke snídani. „Jez.“

Zajela lžící do misky, ale nechala ji tam.

„Jak chceš.“ Dojedl kaši a pustil se znovu do vajíček.

„Jak dlouho dnešní výcvik potrvá?“ Se svítáním se ukázala jasná obloha, i když Nesta věděla, že Illyrijské hory mají své vlastní počasí. Klidně už je mohl pokrývat první sníh.

„Jak jsem řekl včera: lekce potrvá dvě hodiny. Až do oběda.“ Odložil misku na talíř a vložil dovnitř příbor. Okamžik nato všechno nádobí zmizelo. Postarala se o to magie Domu. „Kdy se najíme znovu.“ Výmluvně pohlédl na její snídani.

Nesta se opřela na židli. „Zaprvé, já se téhle *lekce* účastnit nebudu. Zadruhé, nemám hlad.“

V oříškových očích se mu mihl záblesk. „Tím, že nebudeš jíst, otci život nevrátíš.“

„To s ním nemá *nic* společného,“ sykla. „*Nic*.“

Opřel lokty o stůl. „Tyhle hovadiny přeskočíme. Myslíš, že jsem si neprošel tím, s čím se potýkáš? Myslíš, že jsem tohle všechno neviděl, nedělal a necítil? Že jsem neviděl, jak s tím bojují lidi, které miluju? Nejsi první a nejsi poslední. Co se stalo tvému otci, bylo hrozné, Nesto, ale...“

Prudce vstala. „Nevíš *vůbec nic*.“ Nedokázala ovládnout třes, který ji zachvátil. Netušila, jestli ho vyvolala zuřivost nebo něco jiného. Zatnula ruce v pěst. „Nech si svoje zasraný názory pro sebe.“

Když uslyšel to sprosté slovo, zamrkal. Nebo ho zaskočila rozběsněná zuřivost, která jí zkrivila tvář. Pak řekl: „Kdo tě naučil takové výrazy?“

Sevřela pěsti ještě silněji. „Ta vaše banda. Takovou smršť prospěřen jsem v životě neslyšela.“

Cassian pobaveně přimhouřil oči, ale ústa měl stále stroze sevřená. „Když se najíš, nechám si svoje zasraný názory pro sebe.“

Vložila do svého pohledu tolik jedu, co jen v sobě našla.

On jenom čekal. Nehnutě jako hora, na níž Dům vystavěli.

Nesta si sedla, popadla misku s kaší, nacpala si hrudkovité sousto do úst a z té chuti se jí málem zvedl žaludek. Přinutila se však polknout. Pak snědla další sousto. A další. Když byla miska prázdná, pustila se do vajíček.

Cassian sledoval každé její polknutí.

Když na talíři nic nezbylo, zvedla ho i misku a s očima upřenými do Cassianových je hodila na hromadu. Jídelnou se neslo zařinčení příborů.

Znovu vstala a zamířila k němu. Ke dveřím za ním. Cassian taky vstal.

Přísahala by, že nedýchal, když ho mýjela. Ocitli se natolik blízko, že by stačilo pohnout loktem a dotkla by se jeho břicha. Sladce prohodila: „Těším se na tvé mlčení.“

Nedokázala skrýt úsměšek, který se jí objevil na rtech, a pokračovala v cestě ke dveřím. Vtom jí však položil ruku na paži a zastavil ji.

Oči mu plály, v rudém Zřídle upevněném na hřbetu ruky, jež ji svírala, se zamihotalo světlo. Pozvedl koutky úst v záludném, dráždivém úsměvu.

„Těším mě, že ses dnes probudila připravená si hrát, Nesto.“ Jeho hlas přešel do tlumeného zabručení.

Při zvuku toho hlasu, výzvě v jeho očích, jeho blízkosti a velikosti se jí navzdory všemu rozbušilo srdce. Nikdy to nedokázala ovládnout. Jednou mu kvůli tomu dovolila, aby přešel nosem po jejím hrdle a olízl ho.

Kvůli tomu ho nechala, aby ji při závěrečné bitvě políbil. Sotva se to dalo nazvat polibkem – na nic víc neměl při svém zranění sílu –, a přesto ji tím zcela odzbrojil.

Ničeho v životě nelituji, jen tohoto. Že jsme neměli dost času. Že jsem s tebou neprožil dost času, Nesto. V dalším světě tě najdu znovu. V dalším životě. A budeme mít na sebe čas, to ti slibuji.

K těm okamžikům se vracela častěji, než byla ochotná připustit. To, jak jí přitiskl prsty na kůži, když vzal její hlavu do dlaní, jak se jí jeho rty dotýkaly a jak chutnaly, se stopou krve, a přesto něžné.

Nedokázala to snést.

Cassian ani nemrkl, ale stisk, v němž svíral její ruku, zjemněl.

Přemohla se, aby nepolkla. Přiměla bouřící krev, aby zchladla v led.

Opět s pobavením přimhouřil oči, ovšem pustil ji. „Máš pět minut. Pak vyrazíme.“

Zvládla od něj ustoupit. „Jsi surovec.“

Mrkl. „Od narození a od přírody.“

Vzmohla se na další krok pryč. Kdyby odmítla opustit Dům větru, Cassian, Morrigan nebo Rhys by ji mohli do Větrného přístavu jednoduše odvléct. A pokud by vyloženě odmítla spolupracovat, bez rozmýšlení by ji nechali v zemi smrtelníků. To vědomí jí stačilo k tomu, aby se ještě víc obrnila. „Neopovažuj se na mě znovu sáhnout.“

„Rozkaz.“ Oči mu pořád plály.

Znovu zatnula prsty. Volila slova jako vrhací nože. „Jsi blázen, jestli si myslíš, že ten nesmyslný výcvik skončí tím, že mi vlezeš do postele.“ S lehkým úsměškem dodala: „To do ní spíš pustím prašivého toulavého psa.“

„Kdepak, neskončí tím, že ti vlezu do postele.“

Nesta se uchechtla nad tím malým vítězstvím, když však došla ke schodům, Cassian dodal důvěrným tónem: „To ty vlezeš do *mé*.“

Zrovna zvedala nohu ke schodu, ale rázně se k němu otočila. „To radši shnuju zaživa.“

Cassian jí věnoval posměšný úsměv. „Však uvidíme.“

Hledala další ostrá slova, úšklebek, zavření, cokoli, ale on se usmál ještě spokojeněji. „Teď máš na přípravu tři minuty.“

Nestu napadlo, že po něm hodí nejbližší věc – vázu na malém podstavci vedle dveří. Jenže kdyby dala najevo, že se jí dostal pod kůži, bylo by to pro něj příliš velké zadostiučinění.